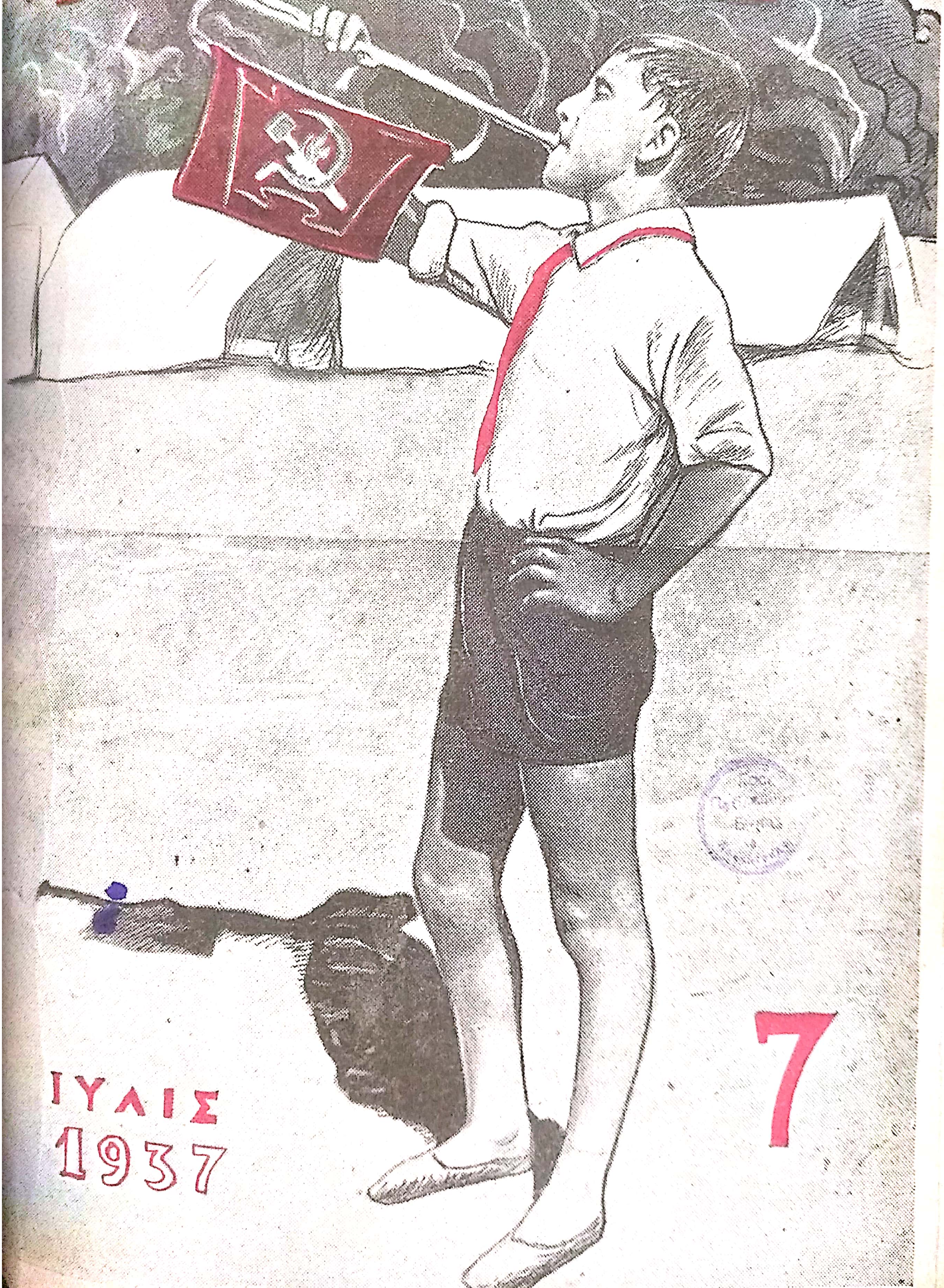
1043/27

ΠΙΟΝΕΡΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ 1937

7

ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΙΣ ΤΑΞΣΙΣ ΝΑ ΙΣΕ ΕΤΙΜΟΣ!

ΠΙΟΝΕΡΟΣ

ΠΙΟΝΕΡΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΥ ΟΜΠΚΟΜ ΤΥ ΚΟΜΣΟΜΟΛ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ ΚΕ ΤΥ ΛΚΠ ΤΙΣ ΥΣΣΔ

ΧΡΟΝΟΣ VII ΑΡ. 7 (72)

ΙΥΛΙΣ 1937

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Σελ.

1. Να ζίσις ο. νιότι! (πίιμα) . . . 1.
2. Πάνο από τρις Πόλυς 2
3. Γράμα τις Ν. Κ. Κρύπςκαγιας προς τυς πιο έρυς 5
4. Ο Κάςτορ (δ ιγιμα) 7
5. Ο ποπα-Ιγνοτις (διίγιμα) . . . 13
6 Πεδικί διμιυργικότιτα 17
7. Το Κόμα οδιγί (πίιμα) 18
8. Απ' τι ζοί τον πιονέρον . . . 19
9. Το κανάλι Μέςχοβας— Βόλγας . . 24
10. Οδιγίες για τον οδιγὸ τυ κρίκυ . 26
11. Τί ίνε οςτραπί 27
12. Λίκος κε γάτος (παραμίθι) . . . 28
13. Ο θεριζμός (τραγύδι) 29
14. Πεχνίδια στο νερό 30
15. Χιυμόρ 31
16. Σταβρόλεκςο 32

СОДЕРЖАНИЕ:

Стр.

1. Здравствуй, молодость! (стихотворение) 1
2. Через три полюса 2
3. Письмо Н. К. Крупской пионерам 5
4. Кастор (рассказ) 7
5. Поп Игнатий (рассказ) . . . 13
6. Детское творчество 17
7. Партия ведет (стихотворение) . 18
8. Из жизни пионеров в лагерях 19
9. Канал Москва—Волга 24
10. Указания звеньевому 26
11. Что такое молния 27
12. Волк и кот (басня) 28
13. Косовица (песня) 29
14. Игры на воде 30
15. Юмор 31
16. Кроссворд 32

Α. ΡΙΟΝΙΣ

ΝΑ ΖΙΣΙΣ Ο, ΝΙΟΤΙ!

Ο ίλιος δίι
Κε νά ι νιχτιά
Τα μάβρα φτερὰ-τις απλὸνι.
Ο, νά το φενκάρι
Με λάμπσι γλικιά
Τριγίρο-μας όλα χρισόνι.

Εδό Παλικάρια!
Κορίτςια κ' εςίς
Τραγύδια να πύμε αντάμα
Κι'ας δι το φενκάρι
Το πος τραγυδί
Ι νιότι ςτον κάμπο-μας πάνο.

Μας χέρετ' ο κάμπος
Χαρά—κ' ι καρδιά!
Ζεςτό μες' τις φλέβες το έμα.
Το νιό-μας τραγύδι
Κιλάι ςτι νιχτιά
Γερί ι φονί-μας-δεν τρέμι!

Να ζίςις ο, νιότι!
Να ζίςις κ' εςί
Τρανί-μυ κι' ορέα πατρίδα.
Τυ ίλιυ ι πρότες,
Κςανά το πρωί
Εςέ, θα στολίςυν, αχτίδες.

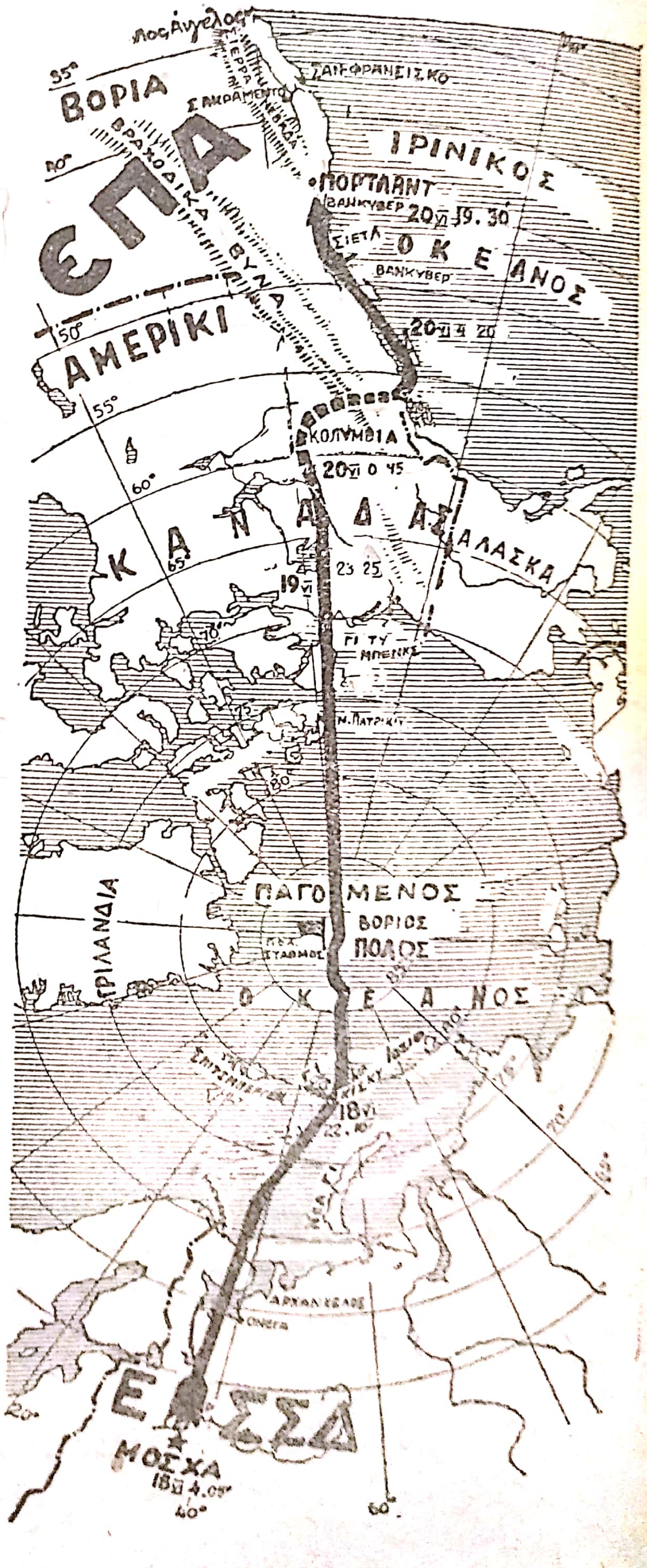

Τρίς θαραλέι ςοβιετικί αεροπόρι, ι ίροες τις Σοβιετικίς 'Ενοςις—Τζκάλοφ, Μπαιντυκόφ κε Μπελιακόφ πετίχανε μια νίκι ανίδοτι ος τόρα ςτιν αεροπορία. 'Ολος ο κόζμος λογαριάζι τιν πτίςι-τυς ςαν ένα μεγάλο κατόρθομα.

Γιατί ίνε ακςιοςιμίοτι ι πτίςι αφτί;

Πολί άνθροπι νομίζυνε, ότι χριάζετε ν' ανίγυμε δρόμο μόνο ςτιν κςιρά κε ότι ςτον αέρα όλι ι δρόμι ίνε ανιχτί: όπυ θέλις εκί κε πέτακςε. Αφτό δεν ίνε ςοςτό. 'Οπος ςτι θάλαςα, όπυ δεν μπορύμε να τακςιδέβυμε παντύ, τα ίδια κε ςτον εναέριο οκεανό δεν ίνε έφκολο να πετάμε. 'Οπος ςτι θάλαςα το βαπόρι το περιμένυν επικίνδινα ρέματα, ίφαλι, κςέρες, έτςι κε ςτον αέρα το αεροπλάνο μπορί να πέςι ςε δόλιυς χίμαρυς αέρα, πάνο ςε προδοτικύς ανέμυς, ομίχλες, χαμιλά ςίνεφα, βροχές.

Νά γιατί ανίγυνε δρόμυς κε για τ' αεροπλάνα, διλαδί, διαλέ-

Ο ς. **ΣΤΑΛΙΝ** με τυς κςακυζμένυς ίροες **ΤΖΚΑΛΟΦ**, **ΜΠΑΙΤΥΚΟΦ**, κε **ΜΠΕΛΙΑΚΟΦ**

γυνε τέτιες κατεφθίνςις, πυ όταν πετάνε τ' αεροπλάνα να τιχένυνε όςο μπορύνε λιγότερα εμπόδια ςτο δρόμο-τυς. Εχτός αφτά, ςτο δρόμο-τυς κάτο ςτι γι φτιάχνυν αεροδρόμια, όπυ να μπορύνε να προςγιόνυντε τ' αεροπλάνα, φτιάχνυνε ραδιοφάρυς, πυ δίχνυνε τιν κατέφθινςι ςτ' αεροπλάνα, μετεορολογικύς ςταθμύς, πυ προιδοπιύνε τυς αεροπόρυς για τιν κατάςταςι τυ κερύ.

Ο Τζκάλοφ, ο Μπαιντυκόφ κε ο Μπελιακόφ ίνε ι πρότι ςτιν ιςτορία τις ανθροπότιτας πυ ανίκςανε τον πιο ςίντομο εναέριο, δρόμο ανάμεςα ςτιν ΕΣΣΔ κε τιν Αμερικί.

Πετύςανε πάνο από τόπυς, απ' όπυ καμιά φορά ακόμα δεν πέραςε κανένα αεροπλάνο.

Εκςετίας τις «μαγνιτικίς τρικιμίας», πυ λιςομανύςε ςτο δρόμο-τυς, ι αεροπόρι πολές όρες δεν μπορύςανε να έχυνε επικινονία με τι γι κε ίτανε ανανκαςμένι να προςανατολίζυντε μόνο με τις αςτρονομικές-τυς ςιςκεβές.

Διαςχίςανε όλον το Βόριο Παγομένο οκεανό κε ίςτερα πετάχςανε πάνο από τιν τύντρα κε τα κρία βυνά τυ βόριυ μέρος τις

Αμεριχίς. Ι μεγάλι λίμνι τις Αρχύδας, πάνο απ' τιν οπία πετάχσανε, στιν έχτασι-τις δεν ίνε μικρότερι απ' τιν 'Ασπρι-μας Θάλασα.

Τα βραχόδικα βυνά, πυ τιχένανε στο δρόμο-τυς, σε μερικά μέρι φτάνανε σε ίπσος 5-6 χιλιόμετρα. Στα μέρι αφτά το κλίμα ίνε πολί βαρί. Φισάνε ενάντιι δινατί άνεμι, κάνι πικνί ομίχλι. Ακόμα δε μελετίσανε τον κερό ς' αφτά τα μέρι.

Ι μπολσεβίκι δέν κάνυνε κατορθόματα για ατομικί-τυς δόκσα, μα τα κάνυνε για να μεγαλόσυνε τι δίναμι τις σοσιαλιστικίς-μας πατρίδας, τις πατρίδας όλις τις εργαζόμενις ανθροπότιτας, για να πλυτίσυν τιν επιστίμι κε για να κάνυνε τιν ανθροπότιτα πιο ελέφθερι κε πιο εφτιχιζμένι.

Ι σίντρφι Τζκάλοφ, Μπαιντυκόφ κε Μπελιακόφ ανίκσανε το νέο κε τ ο ν π ι ο σ ί ν τ ο μ ο εναέριο δρόμο ανάμεσα στιν ΕΣΣΔ κε τιν Αμερικί. Μπορύμε, βέβεα να πετάκσυμε στιν Αμερικί πάνο απ' τον Ιρινικό οκεανό. Μα ο δρόμος αφτός ος το Σαν-Φρανσίσκο ίνε 18 χιλιάδες χιλιόμετρα.

Μπορύμε να πετάκσυμε στιν Αμερικί πάνο απ' τον Ατλαντικό οκεανό. Μα κε από 'κι πρέπι να περάσυμε ένα δρόμο 14000 χμ.

Κε νά, ο δρόμος πυ ανίκσανε ι ίροες αεροπόρι-μας ίνε το όλο λίγο παραπάνο από 10.000 χιλιόμετρα. Ίστερα αφύ τον μελετίσυνε καλά, ο δρόμος αφτός θα ίνε πιο ακίνδινος. Πρότα, γιατί πάνο απ' τυς πάγυς τυ Παγομένυ οκεανύ ι θερμοκρασία τυ αέρα ίνε πιο κανονικί. Δέφτερο, ι πάγι ίνε καλά αεροδρόμια, όπυ αν θα χριαστί, μπορύνε να προσγιοθύνε τα αεροπλάνα. Αφτό το απόδικσε ι αποστολί-μας στο Βόριο Πόλο.

ΠΥ ΠΡΟΣΓΙΟΘΙΚΕ ΤΟ «ΑΗΤ-25»

Ι πόλι τυ Πόρτλαντ, όπυ προσγιοθίκανε σιμά ι ίροες αεροπόρι-μας, βρίσκετε στον παραπόταμο Βιλιαμέτα, εκί πυ χίνετε στον ποταμό Κολόμβιο. Το Πόρτλαντ βρίσκετε 150 χιλιόμετρα μακριά απ' τον Ιρινικό οκεανό, μα πάλι λογαριάζετε λιμενικί πόλι.

Στιν άλι ακροποταμιά βρίσκετε ι πολί παλιά πόλι τυ Βανκυβέρ, πυ ενόνετε με το Πόρτλαντ με γέφιρα.

Απ' το αεροπλάνο κσετιλίσετε μπροστά-μας ένα θαβμάσιο πανόραμα. Αριστερά φένυντε ι οροσιρές τυ Κασκάντ, πυ τις σκεπάζυνε παγετόνες, ι απέραντες εχτάσις τυ Ιρινικύ οκεανύ κε κάτο απ' το αεροπλάνο στρόνυντε καταπράσινι κίπι, άλσι κε δάσι.

ΚΑΛΑ ΚΕ ΜΕ ΟΦΕΛΙΑ ΝΑ ΠΕΡΑΣΥΜΕ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ-ΜΑΣ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΣΚΙΝΟΣΙΣ

(ΓΡΑΜΑ ΤΙΣ Ν. Κ. ΚΡΥΠΣΚΑΓΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΥΣ ΝΕΑΡΥΣ ΠΙΟΝΕΡΥΣ)

Αγαπιτά-μυ πεδιά, αρχίζι ι ζοί-ςας ςτις καταςκινόςις, κι' απ' αφτί πρέπι να πάρετε όςο μπορίτε πιο πολά. Τί ετιμάζεςτε να κάνετε: «Περίεργο!—θα πύνε πολί από ςας. — Μαθέναμε, τόρα θα αναποδόμαςτε!» Ι ανάπαψι ίνε λογιόλογιό. Έχι ανάπαψι, πυ μπορί να μας δόςι πολά κε για το δινάμομα των ςοματικόν δινάμεόν-μας, κε για το μεγάλομα τις ςινέςθιςίς-μας, μα μπορί να έχι κε τέτια ανάπαψι, απ' τιν οπία μπορύμε να κυραςτύμε κε λιγάκι να τα χάςυμε.

Μερικές φορές τα πεδιά λογαριάζυνε, ότι ανάπαψι ςιμένι πλέρια τεμπελιά, αδιάκοπιδιαςκέδαςι, αδιάκοπι διαγονιζμί.

Πέριςι μερικά πεδιά λέγανε, ότι ςτις καταςκινόςις ι ζοί ίτανε βαρετί, δεν ίχνε βάρκες, μπάλες κ. α. Αν τίχενε μόνι-τυς να κάνυνε τίποτα, π. χ. να ςιγιρίςυνε το κρεβάτι, να πλένυν τα πιάτα, παραπονιόντανε, ότι «κυραςτίκανε» απ' τι δυλιά αφτί. Βέβεα, δε θέλο να τα γενικέψο, μα τέτια παράπονα ίχαμε. Τέτια πράματα μας λέγανε κε μερικί πιονέρ-οδιγί.

Τον κερό-ςας ςτις καταςκινόςις χριάζετε να τον εποφελιθίτε πρότα απ' όλα για το δινάμομα τις ιγίας-ςας. Χριάζετε όςο μπορίτε περιςότερο να βρίςκεςτε όξο ςτον αέρα, δεν πρέπι να βρίςκεςτε ςε πνιχτικί κάμαρα, πέζοντας ςκάκι, διαβάζοντας πολές όρες κανένα βιβλίο για περιπέτιες.

Χριάζετε να βρίςκεςτε όλο τον κερό όξο ςτον αέρα, να κινίςτε περιςότερο. Μόνο δεν κάνι να κυράζεςτε πολί. Για τιν πιονέρικι ιλικία ι περίςια ςοματικί κύραςι μπορί να ίνε πολί βλαβερί, κε δεν πρέπι να κάνετε, ότι κάνυνε ι μεγάλι. Το κιριότερο ίνε ο κανονιζμός: με τιν όρα να ξιπνάτε, με τιν όρα να κιμάςτε, να μι διαβάζετε ξαπλομένι ςτο κρεβάτι, να μιν βρίςκεςτε ολόκλιρες όρες μες' το νερό, να τρότε ςε οριζμένες όρες, να πλένετε τα χέρια-ςας, να μιν πίνετε κρίο νερό, όταν ίςτε ιδρομένι κ. τ. λ.

Μα αφτό ίνε το ένα μερος τις ιπόθεςις. Το άλο μέρος τις ιπόθεςις δεν ίνε λιγότερο ςπυδέο. Αφτό θα πι να περνάτε τον κερό-ςας έτςι, πυ να εποφελιθίτε τι ζοί τις καταςκίνοςις για να αποχτίςετε τα ςινίθια, δίχος τα οπία δεν μπορίτε ποτέ να γίνετε

πραγματικί λενινιστές, πραγματικί σταλινιστές. Πραγματικός κομουνιστίς, πραγματικός κομσομόλος—θα πι άνθροπος πυ ιποτάσι πάντα τα ατομικά-τυ σιμφέροντα στα σιμφέροντα τις κινίς ιπόθεσις.

Γιατί όλι χερετίζυνε τυς αεροπόρυς-μας;

Γιατί ρισκάρανε τι ζοί-τυς για να κάνυνε το ταξίδι-τυς, πυ έχι τεράστια σιμασία για τιν επιστίμι.

Γιατί όλι ενθυσιάζυντε τόσο για τυς ισπανύς ίροες;

Γιατί ι ίροες αφτί δε λιπύντε ύτε τον εαφτό-τυς, ύτε τα πεδιά-τυς, δίνοντας τις δινάμις-τυς στον αγόνα για τιν ιπόθεσι τον δυλεφτάδον.

Αν διαβάσατε τίποτα απ' τιν ιστορία τυ κομυνιστικύ-μας κόματος, θα ξέρετε, ότι ι κομυνιστές βάζανε παντύ όλα τα δινατάτυς για να κάνυνε τυς εργάτες κε τις εργάτριες, τυς χοριάτες κε τις χοριάτισες, όλυς τυς δυλεφτάδες, πυ τιχένανε να καταλάβυνε κε να ενδιαφερθύνε για κίνο πυ πρέπι να πετίχυνε, για κίνο πυ πρέπι να παλέβυνε για να έχυνε μια ζοί λαμπερί, μορφομένι, χαρύμενι για όλυς, εξιγύσανε το πός χριάζετε να οργανόνυντε γι' αφτί τιν ιπόθεσι.

Αγαπιτά-μυ πεδιά, χριάζετε να αναθρέψετε τον εαφτό-σας με τα προτερίματα τον αγονιστόν για τιν ιπόθεσι τυ Λένιν—Στάλιν.

Ο καθένας από σας πρέπι να καταλαβένι, ότι δεν κάνι να ίνε εγοιστίς, πυ να σκέφτετε μόνο πός να διασκεδάσι, μα χριάζετε να μάθι να κιτάζι τι ζοί με μάτια, πυ καταλαβένυν, χριάζετε να μάθι να κάνι κινοφέλιμι δυλιά.

Δεν κάνι να ίμαστε περίφανι εγοιστές, χριάζετε να προσέχετε πάντα τον εαφτό-σας, να ίσαστε ενκρατίς, πρέπι να διαπεδαγογίτε τον εαφτό-σας, κε να μιν παραπονιέστε: «Δεν μας διαπεδαγογύνε καλά».

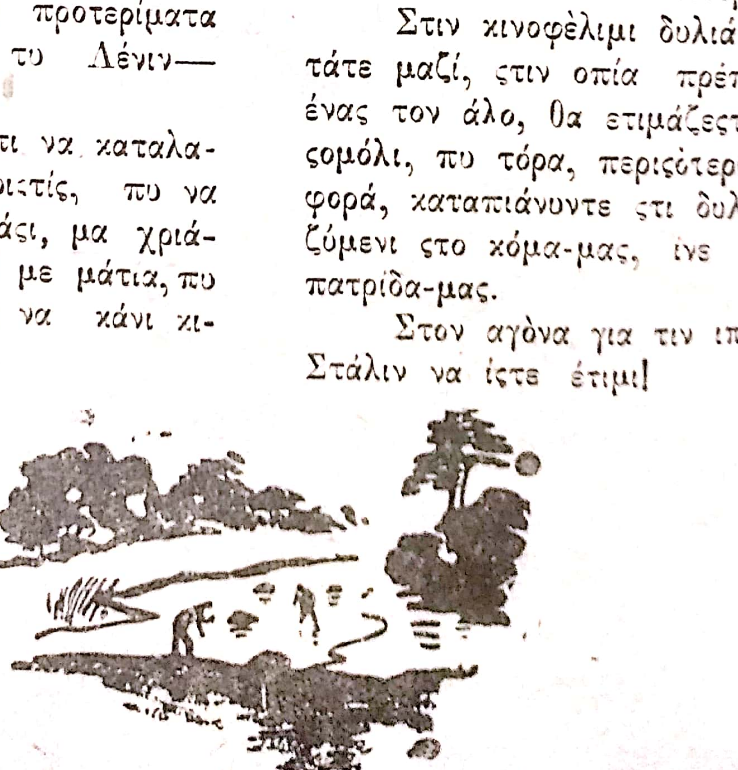
Ι κινοφέλιμι δυλιά καλιεργί τι σινιδιτί πιθαρχία, μονιάζι, μας μαθένι να γνορίζυμε από σιμά τυς σιντρόφυς-μας, να βοιθάμε ο ένας τον άλο στι μάθισι, στι δυλιά, να σεβόμαστε ο ένας τον άλο.

Κε νά ι κατασκινόσις σας δίνυνε μεγάλες δινατότιτες να κάνετε κινοφέλιμι δυλιά ανάλογα με τις δινάμις-σας.

Δεν πρέπι να ζίτε περιορισμένα, μα να κάνετε σιντροφιά τα πεδιά απ' τα κολχόζια κε σοβχόζια, πυ ίνε σιμά στις κατασκινόσις-σας, να μάθετε καλίτερα πός ζύνε, πός ίνε οργανομένι ι μορφοτικί δυλιά στο χοριό, κε να σιζιτίτε μαζί με τα χοριατόπεδα πός κε με τί να βοιθίσετε τυς νέυς σιντρόφυς-σας κε το χοριό, επίσις κε τί μπορίτε να μάθετε απ' τα πεδιά αφτά. Να μάθετε στυς νέυς σιντρόφυς-σας νέα τραγύδια, να τυς διιγιθίτε για τιν πόλι, για τα βιβλία πυ διαβάσατε, να βοιθίστε στι δυλιά τυ βρεφοκομίυ, τυ πεδικύ κίπυ, τυ μυσίυ, να οργανόσετε τι δυλιά λυγιό-λογιόν ομίλον (ιλεκτριζμύ, ιγιινίς κ. α.). Μια τέτια δυλιά κάνανε πια καλά πολί πιονέρι.

Στιν κινοφέλιμι δυλιά, πυ θα τιν σιζιτάτε μαζί, στιν οπία πρέπι να βοιθάτε ο ένας τον άλο, θα ετιμάζεστε να γίνετε κομσομόλι, πυ τόρα, περισότερο από κάθε άλι φορά, καταπιάνυντε στι δυλιά, πυ ίνε χριαζύμενι στο κόμα-μας, ίνε χριαζύμενι στιν πατρίδα-μας.

Στον αγόνα για τιν ιπόθεσι τυ Λένιν—Στάλιν να ίστε έτιμι!

Ο Κάςτορ

Το κακό ίρθε κςαφνικά ςα ςίφυνας κε τάρακςε το Χαςαβ-Γιύρτ απ' άκρι ςε άκρι κε προκάλεςε τις φονές κε το θόριβο, το κλάμα τ' ακράτιτο, το ςιγανό κε το φοβιτςιάρικο ν' ανεβί απςιλά ςτον καλοκεριάτικο υρανό τυ 1919. Από κάθε πόρτα κε αβλί με κίνο το φοβερό «οιμέ» το απέςιο πυ ςε κάνι ν' ανατριχιάζις από φρίκι, τρόμο κι' αγανάχτιςι αντάμα, φιςομανύςε το 1919.

Ζύςαμε ςε μια καλίβα μικρί όκςο απ' τιν πόλι, εκί, όπυ το κριςτάλινο ριάκι μέςα απ' τις ςκιές τυ δάςυς έβγενε ςτον κάμπο τον πλατί κε πράςινο κε πότιζε τα χοράφια έμα κ' ιδρό, κε ςοδιά δεν έδινε, γιατί μας φέρανε τιν εριμιά ι «άςπρι».

Τρομερί χρονιά. Ι πίνα μας τίλιζε ςφιχτά τα έντερα κε έςφινκε τις κιλιές. Κι' ο θάνατος μας φίλαγε μέρα νίχτα. Ο φριχτός θάνατος μας παραμόνεβε από κάθε γονιά κι' αβλάκι.

Τρέχαμε με τον Κόςτα τον αδερφό-μυ το προί ςτο δάςος μ' ένα αμακςάκι τυ χεριύ, έχοντας μαζί-μας πάντα τον Κάςτορ.

Με τον Κάςτορ...

Ίτανε ένα ςκιλάκι γκρίζο με κάτι κοκινοπές βύλες ςτι ράχι-τυ, ςτις άκρες τον ποδιόν-τυ κε νά εδό, ανάμεςα ςτ' αφτιά, ςιμά ςτα έκςιπνά-τυ μάτια.

Μας ακολυθύςε όπυ κι' αν πιγέναμε.

Πιγέναμε, λιπόν, ςτο δάςος κε μαζέβαμε αχλάδια με το ςακί για να τα φέρυμε ςτο ςπίτι, πάνο ςτι ςτέγι, όπυ τα περιμένανε κςεραμένα πια τα χτεςινά.

Ι μαμά τάλεθε, τα έκαμνε ςκόνι κε μας τάγιζε λογίς-λογιόν φαγιά απ' τι ςκόνι αφτί. Τα τρόγαμε κι' αδινατύςαμε κε από μέρα ςε μέρα κςεχορίζονταν ολοένα κε πιο πολί τα ςτυδάκια-μας, τεντόνοντας το δέρμα-μας το λιγνό

κε τ' αδίνατο. Τα έβλεπε κ' ι μαμά κε έκλεγε τις νίχτες πυ πέφταμε στυ ίπνυ τιν ανκαλιά κε ι διό-μας. Ο πατέρας δύλεβε ς' ενα παπλοματάδικο κε κάθε μέρα μας έφερνε ένα τοςύτςικο κομάτι πατατόπςομο να φάμε. Κε μις

με τον Κόστα αντάμα φέβγαμε στο δάςος κε κριφά απ' τον πατέρα κε τι μαμά, δίναμε το μιςό απ' τιν μερίδα-μας τυ πατατόπςομυ στον Κάςτορ-μας να φάι. Κριφά, γιατί φοβόμασταν μι μας δι κε θιμόςι ο πατέρας.

Μα ένα προί, εκί πυ πέζαμε στιν αβλί, εκί όπυ ίτανε στιβαγμένα κάτι ςανίδια τυ ςπιτονικοκίρι, βλέπυμε τον πατέρα να βγένι απ' τιν καλίβα κε να πιγένι πίςο απ' τα ςανίδια, φονάζοντας:

—«Κάςτορ, Κάςτορ!»

Κι' όρμιςε ο Κάςτορ πάνο απ' το παράθιρο κ' έτρεκςε να τον έβρι.

—Συτ! Μυ κάνι ο Κόςτας, με πιάνι απ' το χέρι κε ςιγάςιγά ςκιμένος όςο μπορύςε άρχιςε να με ςέρνι προς τιν άλι άκρι τον ςανιδιόν κε μυ πςιθίριςε,

—«Έλα, έλα να δις!»

Φτάςαμε. Κιτάκςαμε ςε μια χαραμάδα πυ ςχιματίζανε τα ςανίδια κε τί να δύμε;

Έςκιπςε ο πατέρας ςιμά στον Κάςτορ κ' εκίνος κςαπλόθικε ςτι γι μπροςτά-τυ κε κυνόντας τιν υρά-τυ ςίρθικε ςαν ερπετό προς το πόδιμα τυ πατέρα κι' άρχιςε να το γλίφι. Έβγαλε ο πατέρας-μυ απ' τιν τςέπι-τυ τιν μερίδα τυ πατατόπςομυ κε τιν έδοςε όλι στον Κάςτορ, όλι, ακύτε!

Κε ςαν έφαγε ο Κάςτορ το πςομί τον πίρε ο πατέρας στα χέρια κε τον φίλιςε ανάμεςα ςτ' αφτιά-τυ ακριβός εκί, όπυ ίταν ι κοκινοπί βύλα. Εκίνι τιν ιμέρα ο πατέρας-μας δεν έβαλε ψίχα πςομί ςτο ςτόμα-τυ.

Δακρίςαμε κ' ι διό-μας κι' αποςιρθίκαμε. Ίταν κερός να πάμε στο δάςος. Έτςι κιλύςανε ι μια κατόπι στιν άλι ι μέρες, φέρνοντας μαζί-τυς όλο κε περιςότερι ζέςτι, όλο κε περιςότερι πίνα, όλο κε περιςότερες αρόςτιες.

Μα κςάφνυ ίρθε το κακό ςα

σίφυνας κε τάραχσε τιν πόλι απ' άκρι ς' άκρι κι' ανέβαςε πςιλά απ' τις αβλές κε τις καλίβες το σπαραχτικό «οιμέ!».

Πέρα απ' τι μεγάλι ςανιδαποθίκι, εκί, πυ το ριάκι έμπενε σε μια μικρί λιμνύλα ορμίςανε απ' το δάςος μέςα στιν πόλι μάβρι καβαλάριδες. Ίτανε το νταγεστάνικο τάγμα τον άςπρον πυ σκόρπαγε ολόγιρα φοτιά κε θάνατο. Κε σίρθικε ι ίδιςι απ' αβλί ς' αβλί.—«Θα κάψυν τιν πόλι»— έλεγε ο ένας.—«Αρπάκςανε τις πιροςβεστικές αντλίες κε περιχίνυν με πετρέλεο τα σπίτια»,—ίπε ο άλος.

—«Φοτιά στο παζάρι!»— ακύστικε μια φονί κε γιρίςαμε όλι να δύμε προς τα 'κι, όπυ απάνο απ' τα σπίτια βγένανε στον υρανό βαριά κε μαβρόνκριζα καπνοκυβάρια.

Κε τότες πάψςανε τα «οιμέ!» Κι' άρχιςαν ι τρεχάλες.

Αρπαζε ο καθένας ότι πρόφτενε απ' το φτοχικό-τυ κ' ετρεχε προς το σταθμό, πυ ίταν μιςί όρα μακριά. Ι άςπρι ορμύςανε στα σπίτια κε τα κλέβανε κε γιόμιςε ο αγέρας χαρτιά κε πύπυλα.

Αρπάκςαμε διο-τρις μπόγυς κε βγίκαμε κ' εμίς. Ο πατέρας κςεκάρφοςε ένα ςανίδι απ' το πάτομα κ' έβγαλε από 'κι ένα παλιό πιστόλι. «Θα χριαςτί»—ίπε, τὄχοςε στιν τςέπι-τυ κ' έτοεκςε να μας φτάςι.

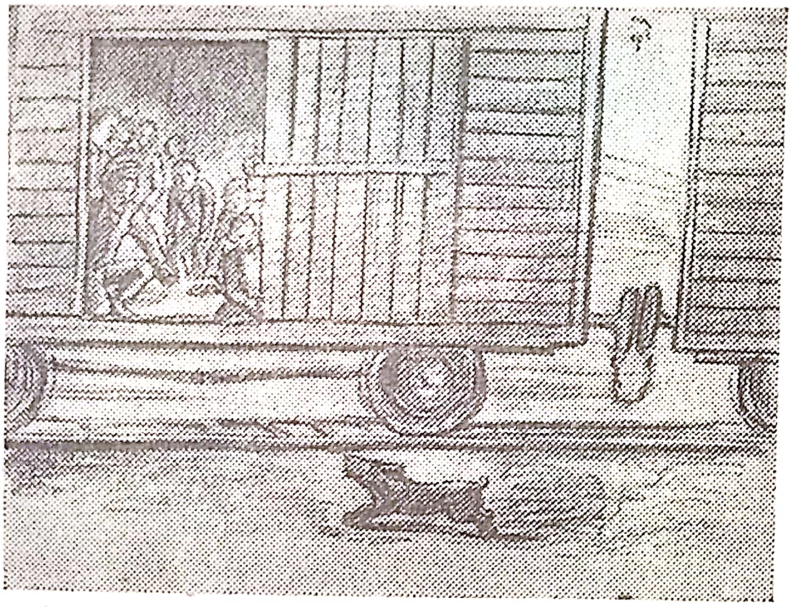
Τρέχαμε όςο μπορύςαμε, μαζι με τον κόζμο κι' από πίςο μαζί με τον αγέρα έφτανε ι καπνίλα κε μας έπνιγε το λαρίνκι.

Φτάςαμε στο σταθμό κι' ορμίςαμε στο πρότο βαγόνι κε πιά-

ςαμε μια θεςύλα ι τέςερις. Σαρδέλα το εκί μέςα. Φονές κε καχό. Μετά ςικόθικε ένας εργάτις κε πρότινε να διοργανοθύμε καλίτερα. Τον εκλέκςαμε ςτάροςτα κι' έτςι ιςιχάςαμε.

Περιμένυμε να κςεκινίςι το τρένο. Όκςο ι ιπάλιλι τυ ςταθμύ ςινκρατύςανε το πλίθος κε το καθιςιχάζανε.

—«Μιν ανιςιχίτε, φόναζε ο ςταθμάρχις, όπυ κι' αν ίνε θα ετιμαςτί κε το δέφτερο τρένο».

Εκίνι τι ςτιγμί μέςα ςτι μεγάλι πόρτα τυ φορτιγύ-μας βαγονιύ όρμιςε ο Κάςτορ κε έκατςε κυνόντας χαρύμενα τιν υρά-τυ, ανάμεςα ςτα πόδια τυ πατέρα.

Δεν προφτάςαμε να χαρύμε το ςκιλάκι-μας κε υες τιν πόρτα τυ βαγονιύ χόθικε οργιζμένι ι χοντρί μύρι τυ αρχιςινοδύ.

—Эй ты; Собак возить воспрещено!

Ακύςτικε ι φονί-τυ. Ο πατέρας τον ςίμοςε κε άρχιςε να τον παρακαλί, τύπε πος θα κρατάι το ςκιλί ςτα χέρια, πος δε θα πιάςι τόπο, ςτάθικε όμος αδίνατο να τον καταπίςι. Ο χοντροπρόςοπος μάλιςτα απίλιςε πος θα μας κατεβάςι όλυς απ' το τρένο.

Τότες πίρε ο πατέρας τον Κάςτορ ςτα χέρια κε ςίμοςε το γνόριμό-μας φίλακα τυ ςταθμύ Ζαχάρ κε τύπε:

— «Να, Ζαχάρ, ίνε καλό ςκιλί ο Κάςτορ, φίλακςε κι' αγάπιςέ-τον κε θα ςυ ίνε πάντα πιςτός.

Πίγανε τον κλιδόςανε ςτιν κάμαρα τυ φίλακα κι' ο πατέρας γίριςε ςιοπιλός κ' έκατςε ςτον τόπο-τυ, πάνο ς' ένα καλάθι. Όλι-μας δακρίςαμε.

Το τρένο κςεκίνιςε κι' ο Κόςτας πρόφερε με θλίπςι «Αντίο, Κάςτορ!».

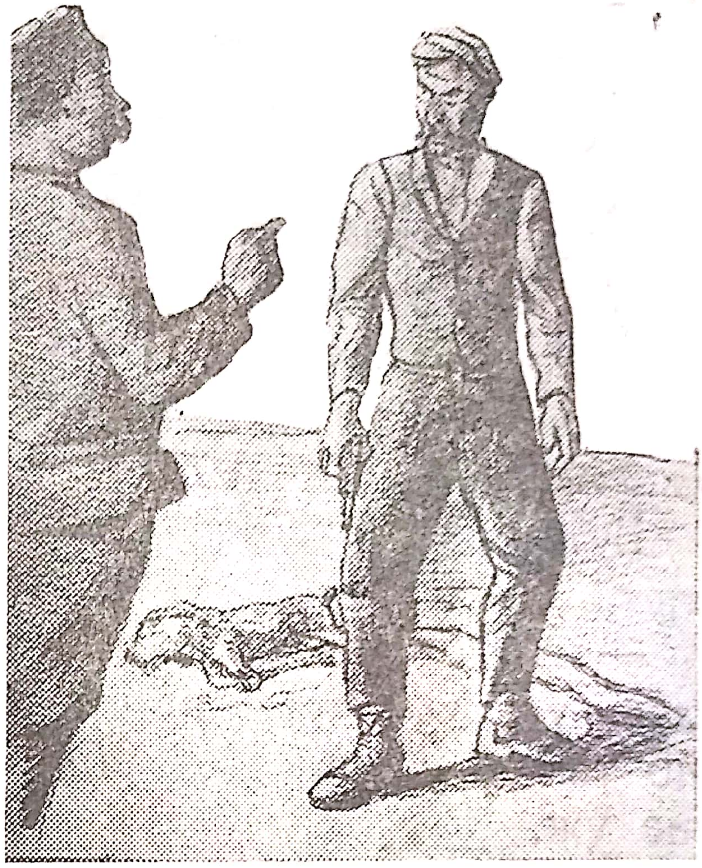
Το τρένο πίγενε αγάλια-αγάλια. Ος τον πιο κοντινό ςταθμό ίτανε 6 χιλιόμετρα. Γίριςα να δο το βαγόνι. Απ' τι μέςι τυ βαγονιύ έβγενε ςκάλα ςτι ςτέγι, όπυ πάνο βάλανε τα πράματα, πυ δε χορέςανε μέςα. Απάνο βρίςκον-

ταν κάμποσι νομάτι κε κυβεντιάζανε. Ίστερα από κάμποσα λεφτά σε μια καμπί τυ δρόμυ κάπυ 500 μέτρα μακριά φάνικε ο σταθμός. Τιν ίδια στιγμί ένα παλικάρι 18 χρονόν έσκιπσε απ' τι στέγι στο παράθιρο τυ βαγονιύ κε γιρνόντας προς τον πατέρα-μας, φόνακσε:

— Дядько, дядько! одна собака догоняет поезд, не ваша-ли?

Ορμίσαμε όλι στι σκάλα. Κανένας δεν μας εμπόδισε. Σε μια στιγμί βρεθίκαμε στι στέγι. Πάνο στις ράγιες, μέσα στι σκόνι τυ απομεσίμερυ έτρεχε ένα σκιλάκι σα λισιαζμένο να φτάσι το τρένο. Ίτανε αναμφίβολα ο Κάστορ. Όταν σταμάτισε το τρένο κε κατεβίκαμε στο βαγόνι, νά-τος κι' ο Κάστορ, όρμισε λαχανιαζμένος μέσα κε τρελός απ' τι χαρά-τυ άρχισε να πιδάι ολόγιρά-μας γλίφοντας μια το χέρι τις μαμάς κε μια το πρόσοπό-μυ».

Ι ίδισι από βαγόνι σε βαγόνι έφτασε κε στ' αφτί τυ χοντροπρόσοπυ. Κατακόκινος απ' τιν οργί ίρθε μαζί με διο στρατιότες κε διέτακσε να μας κατεβάσυνε απ' το βαγόνι γιατί τάχα παραβιάσαμε τι διαταγί-τυ. Ο κόζμος απ' το βαγόνι άρχισε να διαμαρτίρετε κε να τυ εκσιγάι πος έγινε το πράμα.

— Все равно,—ίπε ο χοντροπρόσοπος αρχισινοδός τυ τρένυ, собак возить не позволю.

Σκιθροπός κε σιοπιλός τον άκυγε ο πατέρας, ίστερα σικόθικε μεγαλόσομος όπος ίτανε:—«Κάστορ!» φόνακσε κε κατέβικε απ' το βαγόνι. Πιστός ο Κάστορ τον ακολύθισε. Κάνανε καμιά σαρανταριά βίματα μέσα στι στέπα κε σταματίσανε. Ο πατέρας έσκιπσε, σίμοσε το μυστάκι-τυ στι βύλα τυ σκιλιύ κε φίλισε τον Κάστορ. Κσανασικόθικε κε αναστένακσε. Ο Κάστορ τον κίταζε με τι θλιβερί

κε ιπάκυι ματιά-τυ.

Αγάλια-αγάλια έβγαλε ο πατέρας το πιςτόλι, σκόπεψςε κε πιροβόλιςε. Μια στρινκιά φονί τςυνκράνιςε τ᾽ αφτιά-μας κε έζβιςε. Ο Κάςτορ κιτότανε ανάςκελα κε μια σταλαγματιά έμα τυ έβαπςε τιν κόκινι βύλα, πυ ίχε ανάμεςα στα αφτιά-τυ.

Βυβός ο πατέρας γίριςε στο βαγόνι.

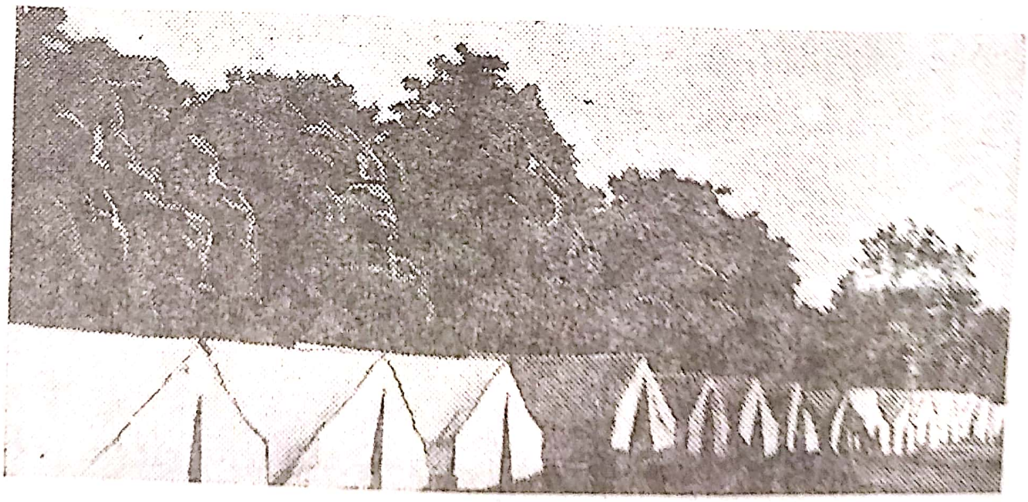
— Хорошая собака,— ίπε ο χοντοπρόςοπος,—напрасно ты ее убыл. Дал бы мне уж.

Γίριςε απότομα ο πατέρας, τον κίτακςε μ᾽ οργί κατάματα, μα δεν ςιεκρατίθικε με βία κε ίπε θιμομένα:—Κακύργε! Εςένα ςύπρεπό το βόλι αφτό. Θα ςυ το χροςτό!

Ίςτερα γίριςε, έκατςε ς᾽ ένα ςακί απάνο κε έκριπςε το πρόςοπό-τυ μες᾽τις παλάμες. Όλι καθόντανε ςιοπιλί. Μόνο εγό κι᾽ ο Κόςτας δεν μπορύςαμε να ςινκρατίςυμε τα δάκρια. Σε λίγο το τρένο κςακολύθιςε το δρόμο-τυ.

Γίριςα το βλέμα στο παράθιρο. Κε ίδα στιν έριμι στέπα μόνο το πτόμα τυ Κάςτορ.

Ίςτερα από ενιά μέρες φτάςαμε ςε περιοχές πυ κατέχονταν απ᾽ τον Κόκινο Στράτο.

Ι καταςκινόςις τον πιονέρον τις Μαριύπολις στι Γιύριεφκα.

Κ. ΧΑΝΙΣ

Ο ΠΑΠΑΣ ΤΥ ΧΟΡΙΥ

Ο ίλιος βγίκε πια απςιλά. Σὸπαςε ι φονί τυ πετινύ κε αριά-αριά ακυότανε το γάβγιζμα τον ςκιλιόν. Απ' το μαντρί δινάμονε το βαρί μυνκριτό τις αγελάδας, πυ περίμενε τι νικοχιρά-τις να τιν αρμέκςι.

Σιγαλιά. Το αεράκι κυνάι λαφριά τα γδιμνά δέντρα. Μιρίζι καπνιά κε τιζάκια[1]. Κι' αφτί τιν ίςιχι όρα βρὸντιςε ι άγρια φονί τυ παπά, πυ ςίκοςε στο ποδάρι όλο το μαχαλά. 'Ιτανε ο κενύργιος παπάς τυ χοριύ, ο παπα-Ιγνάτις.

Ο παπα-Ιγνάτις ίχε μεγάλο νικοκιριό—διο άςπρα άλογα, τρις αγελάδες, γυρύνια, πολές όρνιθες κ. α. 'Ιχε ένα ιπιρέτι κε διο ιπιρέτριες. Το προί ο παπάς κςιπνύςε μόνο τότε, όταν ο ιπιρέτις-τυ τέλιονε πια όλες τις δυλιές. Ο ιπιρέτις-τυ δὺλεβε νίχτα-μέρα για να κάνι τιν καρδιά τυ παπά, μα πάλι δεν τα κατάφερνε. Κι' ο παπάς πάντα τον έβριζε κε τον χτιπύςε με τιν παπαδίςια ράβδο-τυ.

Σίμφονα με τυς τςαρικὺς νόμυς ο κάθε παπάς ίχε από 80 ντεςιατίνες καλί γι. 'Ετςι κε ο παπα-Ιγνάτις, άμα ίρθε στο χοριό, τυ έδοκαν τις 80 ντεςιατίνες.

Σχεδόν κάθε προί φορύςε τα «τςανκία», το πυκάμιςο κε το χοντρὸ σταβρό, πυ κρεμότανε ος τον αφαλό-τυ, έβγενε στιν αβλί με το ραβδί στο χέρι κε έβριζε τυς ιπιρέτες-τυ.

Σιχνά μπορύςες να δις τον παπά να περπατάι στο μικρό παζάρι τυ χοριύ κε από πίςο-τυ να πιγένι ι ιπιρέτρια με το ςακύλι στο χέρι. Στο παζάρι ι χοριάτες πυλύςανε λογιό-λογιὸ φαγόςιμα, ο ένας ος δέκα αβγά, ο άλος διο-τρία ανκύρια, γάλα κι' ο άλος άλα. Ο παπα Ιγνάτις περνύςε από ςιμὰ κι' άμα έβλεπε κανένα καλὸ πράμα, σταματύςε, έκανε το σταβρό-τυ, ευλογύςε τον νικοκίρι κε το πράμα, πυ πυλύςε κε κάτι μυρμύριζε. Ο νικοκίρις, βέβεα, τΰδινε κάτι κε φιλὺςε το χέρι-τυ. 'Οςπυ να τελιόςι το παζάρι, ι ιπιρέτρια τυ παπά πρόφτενε διο-τρις φορές να πάι να αδιάςι το ςακύλι κε νἄρτι πάλι. Αν τίχενε κε κανὲνας χοριάτις δεν τΰδινε τίποτα, ο παπα-Ιγνάτις πετύςε απάνο-τυ «φοτιές» κε «θεὸ κατάρες».

Ο παπὰς αγαπύςε κε το ρακί. Το καλοκέρι, καθότανε στο μπαλκόνι, πυ το τίλιζαν ι αγριοκλιματαριὲς κε έπινε ρακί.

Μεγάλο ςεργιάνι. Ο παπάς με το πυκάμιςο, κςιπόλιτος. Πάνο στιν κιλιά-τυ κρέμετε βαριά ο σταβρός. Τα μαλιά-τυ αχτένιστα ςκεπάζυν τις πλάτες-τυ. Τα μάτια-τυ κόκινα κε χοντρά ςαν τυ βατράχυ.

'Επινε το ρακί κε κάπυ-κάπυ έλεγε κε προςεφχὲς. Κςιπόλιτος με το ραβδί στο χέρι έτρεχε πίςο απ' τυς ιπιρέτες-τυ, ςαν καμιά λιςιαζμένι αρκύδα. Ι 'πιρέτες φέβγανε

[1] Τιζάκια—τύβλα από κοπριά για κάψιμι ίλι.

λε ςκοτινιαζμένα τα μάτια, ο παπάς δεν μπορύςε να τυς προφτάςι κε ςταματύςε.

Σίκονε απάνο το ραβδί-τυ κε φόναζε!

— Αντίχριςτι! Σις δεν έχετε θεό. Κε ςτιν κόλαςι δε θα βρίτε τόπο!

Τρία-τέςερα ςπίτια πιο κάτο καθότανε ο ςιδεράς Πέτρος, πυ ζύςε πολί φτοχικά. 'Ιχε εφτά πεδιά, το ένα μικρότερο απ' τ' άλο. Το μεγαλίτερο ίτανε δέκα χρονόν. Δύλεβε όλι τι μέρα, μα δεν ίχε τί να φάγι. Σκεφτότανε πολί—τί να κάνι για να βγάλι το ψομί τις φαμίλιας-τυ.

Μια φορὰ ίρθε ο παπά-Ιγνάτις για να τυ καλιγόςι ο Πέτρος το άλογό-τυ. Ο ςιδεράς τον ρότιςε:

—Πές-μυ, πάτερ, τί να κάνο για να μιν πινάι ι φαμίλια-μυ;

Ο παπάς δεν το ςκέφτικε πολί κε απάντιςε;

— Βέβεα, αφτό ίνε από θεύ. Πρέπι να πιγένις ςιχνά ςτιν εκλιςία, να προςέφχεςε, κε τότε ι ζοί ςυ θα καλιτερέψι.

Ο ςιδεράς άκυςε τον παπά, άρχιςε να προςέφχετε πολί, να πιγένι ςιχνά ςτιν εκλιςία, κι' αν ίχε ςτιν τζέπι-τυ διο καπίκια τα κςόδεβε για τα κεριά, μα δεν έβγενε τίποτα. Ι φαμίλια-τυ πάλι πινύςε.

Μια μέρα ο ςιδεράς πίγε να έβρι τον παπά.

— Τί θέλις,—τον ρότιςε ο παπάς.

— Εγό, πὰτερ, ςκέφτικα να κάνο μια δυλιά,—ίπε ο ςιδεράς ςα να έφτεγε,—αν τιν κάνο μπορί να καλιτερέψι ι ζοὶ μας!

— Τί δυλιά ςκέφτικες;—ρότιςε πάλι ο παπὰς χαρύμενος.

Ο ςιδεράς Πέτρος ςτεκότανε μπροςτά ςτον παπά, ςτριφογίριζε νεβρικά το καπέλο μες' τα χὲρια-τυ. Ανεβοκατέβαζε μια το ένα, μια τ' άλο ποδάρι. 'Ιπε φοβιτςιάρικα:

— Εςί, πάτερ, έχις πολί γις, δε μυ δίνις ςτο νίκι ος διο εχτάρια για να ςπίρο. Να κάνο δικὸ-μυ ψομί για τι φαμίλια-μυ, έτςι μπορί να καλιτερέψι ι ζόι-μυ.

— Αφτό μπορύμε να το κάνυμε. 'Εχις χρίματα; Το εχτάρι ακςίζι 26 ρύβλια.

— Ε, τί να κάνο, ςτα ςιμά θα βρο

πυθενά χρίματα κε ςυ τα πλιρὸςο.

— Σοςτά,—ίπε ο παπὰς,—αν μυ πλιρόςις τα πενινταδιό ρύβλια μέςα ςε διο βδομάδες, θα ςυ δόκο διο εχτάρια να ςπίρις.

Ο ςιδεράς φίλιςε τυ παπά το χέρι κε έφιγε ςτο ςπίτι. 'Αρχιςε να δυλέβι νιχτομέρα, νιςτικός, για να βγάλι τα χρίματα για το νίκι.

Σίμονε ι όρα τις ςποράς. Ο ςιδεράς δεν μπὸρεςε να ςορέψι τα χριαζύμενα χρίματα κε μια μέρα πίγε πάλι ςτυ παπά το ςπίτι.

— 'Ετςι κ' έτςι, πάτερ, δεν μπόρεςα να ςορέψο τα χρίματα, τί να κάνο;

— Ε, δεν πιράζι, πάρε τα διο εχτάρια τα ςπέρνις κε μυ δίνις τι μιςί ςοδιά.

Σκέφτικε, ςκέφτικε ο ςιδεράς κε ςιμφόνιςε.

'Εςπιρε τα διο εχτάρια κε φίλαγε τι ςοδιά. Μα τον κακό αφτό χρόνο έκανε καταςία κε το χοράφι δεν έδοκε ςοδιά. Χαθίκανε τα ςπαρτὰ τυ ςιδερά κε δεν ίχε με τι να πλιρόςι τον παπά.

Μια μέρα ίρθε ο παπάς ςτο ςπίτι τυ ςιδερά.

— Τί κάνις, Πέτρο, ίρθα για να μυ πλιρόςις το χρέος-ςυ.

— Δεν έχο, πάτερ,—λέι ο σιδερής, —περίμενε λίγο ακόμα.

— Όχι δεν μπορό, τόρα μυ χριάζυντε τα χρίματα. Αν δε θα μυ τα δόκις, θα σε δόσο στο δικαστίριο.

Ο σιδεράς τάχασε. Κιτάζι φοβιζμένα τον παπά.

— Δε φοβάσε απ' το κρίμα, πάτερ; —ρότισε ο σιδεράς σα νάφτεγε,—για διες πόσα μικρά έχο.

— Κρίμα ίνε να χάνις, να πάρις δεν ίνε κρίμα,—ίπεν ο παπάς κε έφιγε.

Ίτανε περαζμένο φτινόπορο. Στιν αβλί το σιδερά ίρθε μια «τατζάνκα» με το δικαστί, τον υριάντνικο, τον παπά κε με κάμποσυς άλυς. Μπίκανε στο σπίτι τυ σιδερά. Ίστερα από κάμποσα λεφτά έτριξε ι αμπογιάντιστι πόρτα κε φανίκανε τα φοβιζμένα χλομά πρόσοπα τον πεδιόν τυ σιδερά, πυ τα ακολυθύσε ι μάνα-τυς με δυρκομένα μάτια κε με μπόγο κάτο απ' τιν αμασκάλι. Από πίσο-τυς βγίκε ο πατέρας-τυς με το κεφάλι κατεβαζμένο κε με πρόσοπο πυ έδιχνε σινκρατιμένι αγανάχτισι. Κίταξε σιοπιλός τι γινέκα κε τα πεδιά-τυ. Κι' όλι ι φαμίλια τυ σιδερά τράβιξε αδικεμένι κατά το στενό σοκάκι κε χάθικε πίσο απ' τα δέντρα τυ γιτονικύ μπαξέ.

Δεν περάσανε κε πέντε λεφτά, απ' τιν καλίβα βγίκε ο δικαστίς, ο υριάντνικος κε ι ακολυθία-τυς. Ίσερα από λίγο πρόβαλε στιν πόρτα ι χοντρί κιλιά τυ παπά-Ιγνάτι με το βαρί σταβρό. Τον αποχερετίσανε ίστερα από κάμποσες φιλοφρονιτικές κυβέντες, καθίσανε στιν τατζάνκα κε φίγανε αφίνοντας μονάχο τον παπά-Ιγνάτι πάνο στο πεζύλι τις προτινίς αβλίς τυ σιδερά.

Ο παπα-Ιγνάτις σινόδεβε με το βλέμα τιν τατζάνκα με μια ζαγραφιζμένι ικανοπίσι λέμαργυ θεριύ στο πρόσοπο.

Ι ΣΕΚΤΑΝΤΕΣ ΠΝΙΚΣΑΝΕ ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ

Λίγες βδομάδες πριν στο χοριό Νικιφόροβκα (στιν περιοχί τις Βινίτσας) ίρθε μια ομάδα σεκτάντες με τον αρχιγό-τυς τον Φεόντορ Φραντζύκ. Θέλανε να οργανόσυνε στο χοριό Νικιφόροβκα μια σέκτα εβανκελιστές κε να κάνυνε ένα πανιγιρικό «βάπτιζμα» στον ποταμό Μπυγ. Γελάσανε κε τραβίχσανε στι σέκτα-τυς κε τιν δεκαπεντάχρονι Αντονίνα Μαλιάρ.

Ορίσανε τιν ιμέρα. Ο Φραντζύκ κυβάλισε στο ποτάμι όλυς τυς «αδερφύς-τυ» κε έβαζε τον καθένα να λύζετε στο ποτάμι.

Όταν ίρθε ι σιρά τις Αντονίνας Μαλιάρ, αφτί αρνίθικε κι' άρχισε να φονάζι: «Αφίστε-με!». Μα ο Φραντσύκ, θιμομένος τιν άρπαχσε απ' τα χέρια κε τιν έσπροχσε μ' όλι τι φόρα στο νερό. Απ' το δινατό σπρόχσιμο έπεσε κι' ο ίδιος.

Ι χσιπαζμένι σιμορία τον σεκτάντον ρίχτικε να τον γλιτόσι κε τον έβγαλε απ' το νερό, μα το κορίτσι, παρ' όλο πυ φόναζε κε καλύσε σε βοίθια, δεν το γλίτοσε κανένας. Ι Αντονίνα πνίγικε.

Τι σιμορία αφτί τον φονιάδον σεκτάντον τιν αρεστάρανε κε σε λίγο θα τιν δικάσυνε.

Στις κατασκινόσις τον πιονέρον τις Μαριύπολις. Υκρανικός χορός «γοπάκ»

Π. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΠΥΛΟΣ

ΓΙΑ-ΣΥ, ΙΡΟΙΔΑ!

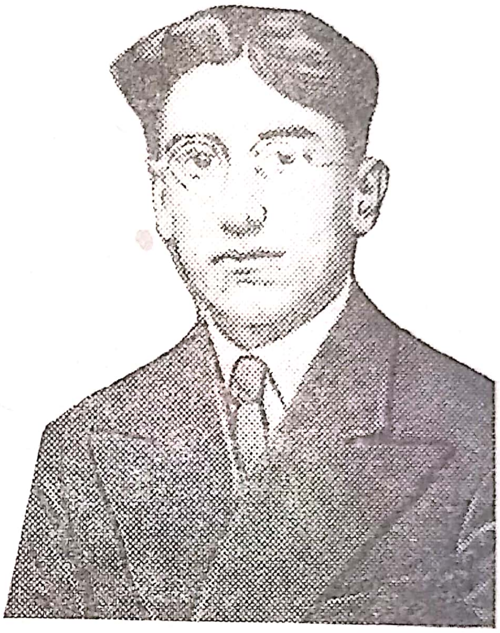
Το ντυφέκι-συ χράτα σφιχτά,
Ο, σπανιόλα αγνὶ, ιροίδα,
Κε σα σίφυνας πάντα μπροστά
Για τι λέφτερι χίσυ πατρίδα!

Δε σε σκιάζυν οβίδες, φοτιά,—
Κι'ας τις σπίρι ο Φράνκο ο μπόγιας.
Ανδριομένι, με λάμπσις ματιά
Μες' στα σπλάχνα παλέβις τις φλόγας.

Ύτε μάχες κε βόμβες 'πσιφάς,
Τον φασὶστονε σκάβις το μνίμα!
Ο, αγέροχι, κσέρε, με 'σας
Ιν' τυ τίμιυ τ' Εργάτι το χίμα!

Σε τιρό απ' τυ Κάπυ τι Γι,
Τι χρισί, λατρεφτί-μυ πατρίδα,
Κε με πάθος γεμάτι φονὶ
Σε φονάζο.—Ο, γιά-ς', ιροιδα!

Συχύμι

Ο νεαρός πιτὶς
Π. Ανδρονικόπυλος.

Β. ΜΑΝΤΙΝ

ΝΙΧΤΑ

Φοσερό κε χλίτσκο νίχτα.
Φένκος πλέβ στον υρανό.
Στο ποτάμ σιμὰ στζαδέβι
Το υμπά πσιλό, χλυρό.

* * *

Στο χαμέλος πες τον κίπο
'Αλγα βόσσκνε, χριμιτύν
Απ' το τζόλι τα πεδία
Πάγνε ς' χόρα, τραγυδύν.

* * *

Κσέβαν άστρες—κυπαδίτζα.
Φὲνκος μέσα-τιν γιαλίζ.
Κε θαρίς βοστζίζ τα άστρες,
Χάλις μέγας τυβαρτζίς.

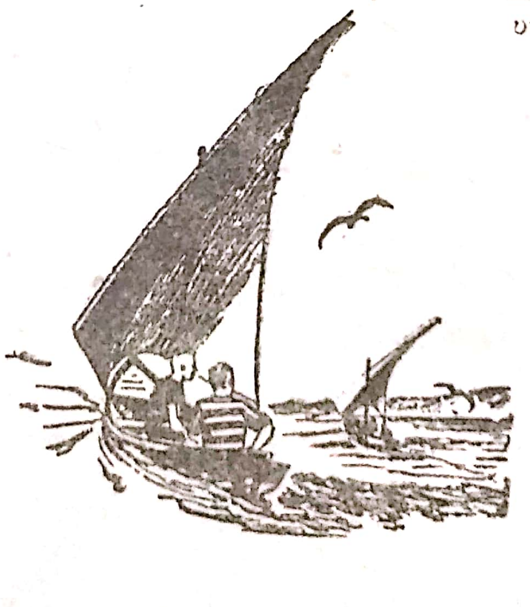
Χ. Τζερτακλί

Π. ΤΙΤΖΙΝΑ

ΤΟ ΚΟΜΑ ΟΔΙΓΙ

'Οτι θέλον ας φονάζον
Ας πεθένον ας σκιλιάζον—
Δε λιγά κανίς:
'Ολυς μέσα ς' ένα λάκο,
Τον αστό κε τον κυλάκο
Θα χτιπάμε εμίς!
Θα χτιπάμε εμίς!
Στιν επίθεσι με φόρα,
Σταθερά κι' αντρίκια τόρα
Πάμε θαρετά.
Δοκσαζμένα προχοράμε,
Σκλάβυς κε φτοχύς βοιθάμε
Πάντα αδερφικά!
Πάντα αδερφικά!
Τα ποτάμια ζοντανέβυν,
Μιχανές παντύ δυλέβυν,
Πάνο ορμάμε πια!
Για εριμιές, δυνά π' ανθίζον
Τα πεντάχρονα φροντίζον
Σάμπος για πεδιά,
Καρδιακά πεδιά,
Νά κι' ο Κόκινος Στρατός-μας
'Αγριπνα φρυρί το διός-μας
Κε πετύν ψιλά
Τ' αερόπλανα—χτιπάνε,
Σπέρνονε κε κυδαλάνε—
'Ολο πιο πολά!
'Ολο πιο πολά!
Μόλυς κε φραγμύς χαλνάμε,
Κομσομόλικα περνάμε
K' έρχοντε ζοιρά
K' ι πιονέρι-μας ακόμα
Στι δυλιά να μπύν. Το κόμα
Οδιγί γερά,
Οδιγί γερά.
Ρίνο, Μάρνι δεν τιμύμε,—
Τιπογράφυς προςκαλύμε
Πια στυς ΜΤΣ.
Ενοχλύμε εμίς τι σφέρα,
Τ' άτομο, τι στρατοςφέρα—
Ο, λαμπρές στιγμές!
'Αφταστες στιγμές!
'Αφταστες, πυ δεν πεθένυν...
Χόρες μπρός-μας πιές πιγένυν;
Δεν μπορί καμιά!
Νίκες δίνυν ι αγόνες,
Χτίζυν άπιρες καλόνες,
Κι' όλι μια καρδιά!
Κι' όλι μια καρδιά!
'Οπος κσέρυν ας φονάζον,
Ας πεθένον ας σκιλιάζον—
Δε λιγά κανίς:
'Ολυς μέσα ς' ένα λάκο,
Τον αστό κε τον κυλάκο
Θα χτιπάμε εμίς!
Θα χτιπάμε εμίς!

Μετάφρασι απ' το
υκρανικό —Α. ΔΙΜΙΤΡΙΥ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΠΙΑΣΤΥΜΕ ΜΕ ΚΕΝΥΡΓΙΕΣ ΔΙΝΑΜΙΣ ΣΤΙ ΜΑΘΙΣΙ

Το καταπράσινο χοριυδάκι Γιόριεφκα βρίσκετε στιν ακρογιαλιά τις Αζοφικίς θάλασας διτικά τυ ελινικύ χοριύ Γιάλτα.

Πάνο στο λοφάκι, πυ γέρνι στιν ακρογιαλιά, στρόθικαν ι κατασκινόσις τον πιονέρον τις Μαριύπολις. Ανάμεσα απ' τα καταπράσινα δέντρα κε χαμόδεντρα προβάλυνε ι άσπρες σκινές τον πιονέρον.

Γλίγορα θα γίνι ι όρα εφτά. 'Ολι ι κατασκίνοσι ακόμα κιμάτε κε μόνο ακύετε ο λαφρός θόριβος τον φίλον κε 'κι κάτο στιν ακρογιαλιά ο φλίζβος πυ κάνυνε τα κιματάκια χαιδέβοντας τις αμυδιές. Ο ολόχρισος ίλιος πυ βγίκε προολίγυ πίσο απ' τον ορίζοντα σκορπάι μπόλικες τις αχτίδες-τυ στιν ολόγιρα φίσι.

Κι' ακριβός στις 7 το προί με το πρότο πυ θα λαλίσι ι τρομπέτα, όλι ι πιονέρι τις κατασκίνοσις βρίσκυντε στο πόδι.

Αρχίζι ι προινί γιμναστικί, το πρόγεβμα, ι δυλιά στυς κρίκυς, το μπάνιο, τα πεχνίδια, το μεσιμεριάτικο φαγί κε άλα κε άλα. Κι' όλα αφτά γίνυντε με πρόγραμα κε στιν όρα-τυς.

Στον καθαρό αέρα, ανάμεσα στις πρασινάδες κε στο ζεστό ίλιο τα εφτιχισμένα πεδιά τις πατρίδας-μας αναπάβυντε για να καταπιαστύνε με κενύριες δινάμις στι μάθισι στιν αρχί τις ακόλυθις σχολικίς χρονιάς.

ΧΡΙΣΤΑΚΥ

«ΚΑΛΟΣ ΟΡΙΣΑΤΕ!»

Στις 24 τυ Ιύνι παραπάνο από χίλι αριστύχι μαθιτές κε πιονέρι τις Μαριύπολις ετιμαστίκανε για να πάνε στις πιονέρικες κατασκινόσις. Όλι μαζεφτίκανε στις 9 το πρωί σιμά στο 3-το σχολιό τις πόλις κε περιμένανε ανιπόμονα τα αφτοκίνιτα.

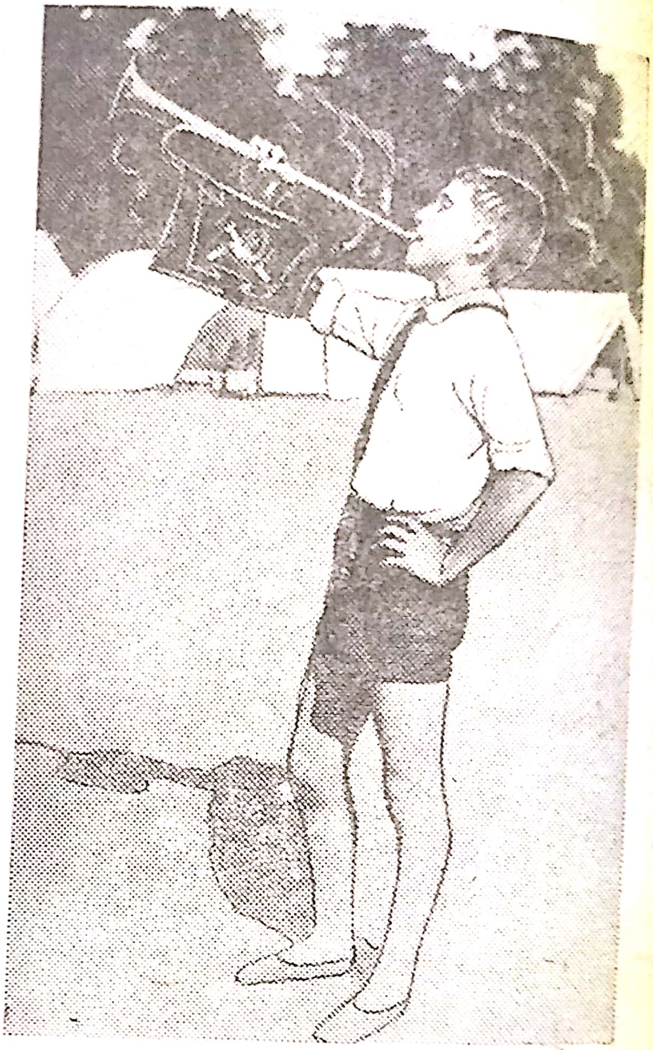
Στα πρόσοπα τον πεδιόν έλαμπε ι χαρά κε ι εφτιχία.

Με το πρότο αφτοκίνιτο κσεκινίσανε τα μεγαλίτερα πεδιά. Στο δρόμο γιόμιζε ο αέρας από φονές κε τραγύδια, πυ εκφράζανε εφχαριστίρια προς το κόμα, τιν κιβέρνισι κε προς τον καλίτερο φίλο τον πεδιόν, τον σίντροφο Στάλιν για τα εφτιχιζμένα πεδικά-μας χρόνια.

Μας προιπαντάνε θερμά. Ένα σίνθιμα «Καλός ορίσατε!» ίνε γραμένο σε κόκινο πανί στιν ίσοδο τις κατασκίνοσις.

Απ' τιν πρότι μέρα τις ζοίς στις κατασκινόσις ι πιονέρι-μας καταπιαστίκανε στι δυλιά. Οργανοθίκανε σε τάγματα, κρίκυς. Εκλέκσανε σιμβύλια ταγμάτον κε το σιμβύλιο τον κατασκινόσεον.

Ι πρότες μέρες στις κατασκινόσις περάσανε έφθιμα. Ι πιονέρι-μας πέρνανε ενεργό μέρος στι δυλιά τον λογιο-λογιόν ομίλον.

ΕΓΕΡΣΙ!

Οργανόσαμε καλά τι δυλιά για τις νόρμες: «ΒΓΤΟ», «ΓΣΟ», «ЮВС» κ. α.

«Μπροστά μις λέφτερα τραβύμε,
Πιο πέρα πάμε τολμιρά
Κε ζύμε έφθιμα πια τόρα
Μα άβρι θάνε πιο καλά» —

αντιχάνε ι φονές τον εφτιχιζμένον πεδιόν τις μεγάλις-μας πατρίδας. Σιχνά σκεφτόμαστε κε βρίσκυμε, πόσο αλιθινά ίνε τα λόγια αφτά τυ τραγυδιύ-μας.

ΚΛΑΡΑ ΝΤΕΜΙΝ, ΣΑΡΑ ΛΑΜΠΕΝΤΙΥΚ, ΛΙΥΜΠΑ ΓΥΡΟΒΑ, ΝΙΝΑ ΚΥΝΕΝΕΒΑ

Ι ΝΕΑΡΙ ΝΑΤΥΡΑΛΙΣΤΕΣ ΤΙΣ ΚΑΤΑΣΚΙΝΟΣΙΣ

120 πεδιά τις κατασκίνοσις πέρνυν μέρος στι δυλιά τυ ομίλυ τον νεαρόν ναταραλιστόν. Με μεγάλο ενδιαφέρο κε ζοιρότιτα γίνυντε ι καθιμερινές εκδρομές στα περίχορα τις κατασκίνοσις. Τις εκδρομές τις καθοδιγάι δάσκαλος-βιολόγος.

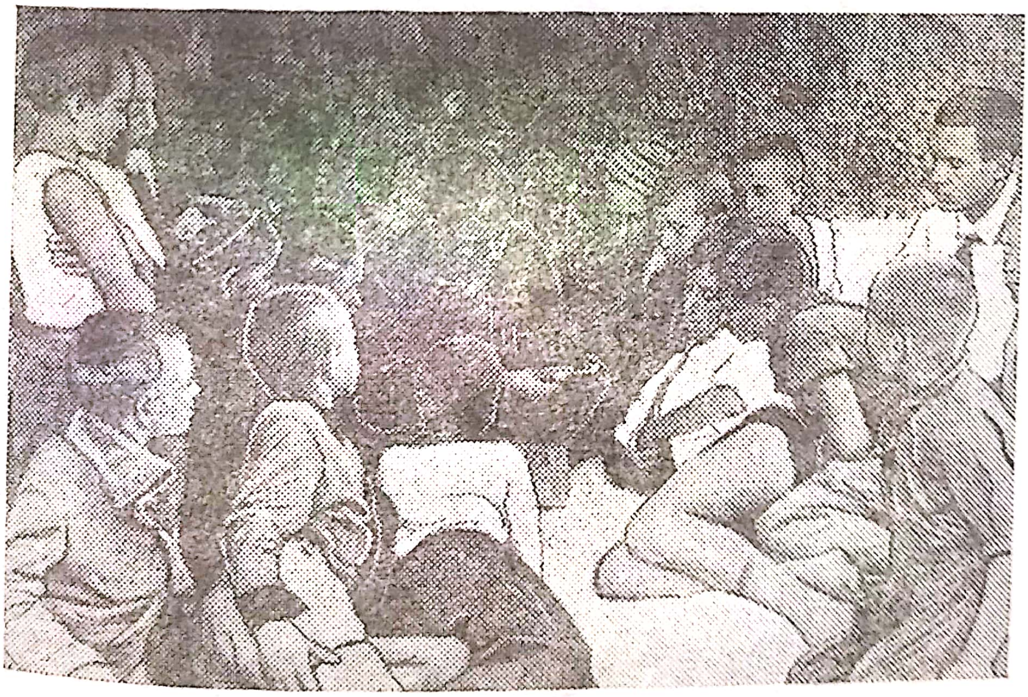
Κάθε μέρα τα πεδιά φέρνυνε απ' τις εκδρομές ολοένα κε νέα δίγματα, πυ αντιπροσοπέβυνε το ντόπιο ζοικό κε φιτικό κόζμο.

Τα ιλικά αφτά τα επεκσεργάζυντε στα καθιμερινά μαθίματα κε φτιάχνυνε σιλογές ζοολογίας κε βοτανικίς.

Σχεδόν κάθε μέρα σιμπλιρόνυνε τι «ζοντανί γονία» τις κατασκίνοσις. Έχυνε πια λαγό, πυλιά, τζυμπράνια, μια ικογένια από σκαντσόχιρυς κ' ένα ζοντανό αμόφιδο με μάκρος 1,5 μέτρο, πυ το ταγίζυνε με μικρά πσαράκια κε βατράχια.

Στα τέλι τυ καλοκεριύ θα δόσυμε τις σιλογές-μας αφτές στο Πιονέρικο παλάτι τις Μαριύπολις

Ν. ΠΟΛΥΕΚΤΟΦ

Ο όμιλος τον νεαρόν νατυραλιστόν τις κατασκίνοσις

ΣΤΟΝ ΚΑΘΑΡΟ ΑΕΡΑ,

I πιονέρι τις κατασκίνοσις στι θάλασα

Τραγόδια νιότις στον αγέρα
Το λέφτερό-μας αντιχύν.
Αβγές δροσάτες κάθε μέρα
Κε γαλανές μας χερετύν.

I νιότι τον κερό δαμάζι
Κι' αναλαφρόνι το κορμί.
Στις φλέβες-μας το έμα βράζι,
Σ' εφοδυς πάντα προσκαλί.

Μαζικός χορός

ΣΤΟΝ ΙΛΙΟ, ΣΤΙ ΘΑΛΑΣΑ...

Ι πιονèρι ετιμάζυντε για το κονςέρτο-τυς.

Διαβάζυνε εφιμερίδες, ςιζιτύνε.

ΤΟ ΚΑΝΑΛΙ ΜΟΣΧΟΒΑΣ—ΒΟΛΓΑΣ

Το κανάλι Μόςχοβας-Βόλγας ίνε το πιο μεγάλο ιδροτεχνικό έργο στον κόζμο. Το κανάλι θα φέρι νερό απ' το Βόλγα στιν προτέβυςα, θα περιςέπςι το νερό τυ ποταμύ Μόςχοβα κε θα τον ενόςι με ςιντομότερυς πλοτύς δρόμυς με το Βόλγα.

Χάρι στο κανάλι ο νερόδρομος απ' τι Μόςχα ος το Λενινγράντ ςιντομέβετε κατά 1100 χιλιόμετρα κε απ' τι Μόςχα ος το Γόρκι—κατά 110 χιλιόμετρα.

Το γενικό μάκρος τυ καναλιύ ίνε 128 χιλιόμετρα. Στον κενύριο πλοτό δρόμο θα τακςιδέβυνε ατμοκίνιτα κε πετρελεοκίνιτα καράβια κε μεγάλες μπάριζες απ' το Βόλγα.

Το κανάλι αρχίζι απ' τιν δεκςιά ακροποταμιά τυ Βόλγα, ςιμά στιν πόλι Κιμρ. Στο κανάλι χτίςανε 5 σταθμύς με αντλίες, 8 ιδροςταθμύς, 11 προχόματα, 11 νεροφράχτες, 6 τάμπες από χόμα, 7 γεφίρια ςιδιροδρόμυ. Το όλο στο κανάλι χτίςανε 240 λογιό-λογιό ενκαταςτάςις.

Το χτίςιμο τυ καναλιύ Μόςχοβας-Βόλγας άρχιςε το 1933 κε κόστιςε ος 1.800 εκατομίρια ρύβλια.

Σ' ΟΛΥΣ ΤΥΣ ΠΙΟΝΕΡΥΣ ΚΕ ΜΑΘΙΤΕΣ ΤΟΝ ΕΛΙΝΙΚΟΝ ΣΚΟΛΙΟΝ

Ι σίνταξι τυ «ΠΙΟΝΕΡΥ» κιρίτι διαγονιζμό για το καλίτερο λογοτεχνικό έργο κε για τιν καλίτερι ζογραφιά. Ο διαγονιζμός ίνε αφιερομένος στα 20-χρονα τις Μεγάλις Σοσιαλιστικίς Επανάστασις τυ Οχτόβρι.

Στο διαγονιζμό μπορύνε να πάρυνε μέρος ι μαθιτές απ' τιν 1-τι ος τι 10-τι τάξι.

ΜΠΟΡΙΤΕ ΝΑ ΓΡΑΠΣΕΤΕ: διιγίματα, καλιτεχνικά χρονογραφίματα, πίματα, δραματάκια στι διμοτικί ίτε στι μαριυπολίτικι διάλεχτο. Τα έργα πρέπι να ίνε προτότιπα (κε όχι αντιγραφές).

Πρέπι να γράφετε για κινο, πυ σας σινκινί πολί, για τυς ανθρόπυς, πυ βρίσκυντε ολόγιρά-σας, για ενδιαφέροντα γεγονότα. Τα έργα πυ θα γράπσετε πρέπι να σινκινύνε τον αναγνόστι, να τυ προκαλύνε οριζμένες σκέπσις, διαθέσις.

ΜΠΟΡΙΤΕ ΝΑ ΖΟΓΡΑΦΙΣΕΤΕ, πορτρέτα τον καλίτερον σταχανοβικόν τυ κολχοζιύ-σας, τον μαθιτόν-αριστύχον, ικόνες απ' τιν κολχόζικι ζοί, απ' τι ζοί τις επιχίρισις, ικονογραφίες για το διίγιμα ίτε το παραμιθι, πυ διαβάσατε, γελιογραφιες κ. α.

Θάνε καλό να ζογραφίζετε με ιχνογραφικό μολίβι ίτε με κινέζικο μελάνι (τυςς) σε καθαρό άσπρο χαρτί. Μπορίτε να στίλετε κε ζογραφιές χροματιστές. Στι δεξιά κάτο γονια πρέπι να ίνε ι ιπογραφί τυ μαθιτι πυ τιν ζογράφισε κε σε πιά τάξι τυ σχολιύ μαθένι.

Μαζί με τα έργα κε τις ζογραφιές να μας στίλετε κε τις ακόλυθες πλιροφορίες: Επόνιμο, όνομα, σε πια τάξι μαθένετε κε τιν αντρέσα-σας.

Τα καλίτερα εργα κε ι ζογραφιές θα διμοσιεφτύνε.

Για τα καλίτερα καλιτεχνικά έργα (διίγιμα, πίιμα κ. α.) ι σίνταξι τυ «Πιονέρυ» θα δόσι τέσερα βραβία: α) 150 ρ., β) 100 ρ., γ) 75 ρ. κε δ) 50 ρ.

Για τις καλίτερες ζογραφιές—τρία βραβία: α) 100 ρ., β) 75 ρ. κε γ) 50 ρ.

Ι τελεφτέα προθεζμία τυ διαγονιζμύ ίνε ι 10 τυ Οχτόβρι.

Ι σίνταξι τυ «ΠΙΟΝΕΡΥ» προσκαλί όλυς τυς πιονέρυς κε μαθιτές να πάρυν ενεργό μέρος στο διαγονιζμό αφτό.

Ι ΣΙΝΤΑΚΣΙ

ΟΔΙΓΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΔΙΓΟ ΤΥ ΚΡΙΚΥ

ΝΟΡΜΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΣΙΜΑ „ЮАС"

Τα περισότερα πεδιά αναπάβυντε τόρα στις κατασκινόσις κε στα φορπόστ. Πολά απ' τα πεδιά αφτά ασχολύντε με τον αβιομοντελιζμό, θέλυν να δόκυν τις νόρμες για το σίμα «ЮАС» («νεάρος κατασκεβαστίς αεροπλάνον»). Μα πολί σιχνά ύτε τα πεδιά κι' ύτε ο οδιγός-τυς δεν κσέρυνε τί τυς χριάζετε να κάνυν για να πάρυν το σίμα αφτό.

Γι' αφτό χριάζετε να μπορύνε ανεκσάρτιτα να κάνυνε: α) μοντέλο σχίματος τυ αεροπλάνυ, β) το πρόχιρο σχέδιο τυ σχιματικύ μοντέλυ τυ αεροπλάνυ, τυ μυνγολφιέρ, τετράπλεβρυ χαρταετύ, γ) να μαζέπσυν τα εκσαρτίματα κε να κανονίσυν το μοντέλο, πυ φτιάσανε.

Χριάζετε επίσις να κσέρυν να κάνυν για να πετάκσι: α) το μονγολφιέρ (αερόστατο), β) ο τετράπλεβρος χαρταετός, γ) το σχιματικό μοντέλο τυ αεροπλάνυ, πυ το χτίσανε τα ίδια τα πεδιά, σε απόστασι όχι λιγότερι από 100 μέτρα.

Χριάζετε να κσέρυν να κσεχορίζυνε: α) τα επιβατικά αεροπλάνα, β) τα καταδιοχτικά, γ) τα ανιχνεφτικά, δ) τα βομβοβόλα (να τα κσεχορίζυνε κατά τις σιλυέτες κε τα μοντέλα-τυς), ε) τι δίναμι κε τιν κατέφθινσι τυ άνεμυ σίμφονα με τα γνορίζματα: απ' τον καπνό, τα δέντρα, τιν κατάστασι τις επιφάνιας τυ νερύ.

Επίσις πρέπι να κσέρυνε: α) τι στρυκτύρα, τα ιλικά, πυ χρισιμοπιύντε, το σκοπό κε τις ονομασίες τον βασικόν εκσαρτιμάτον τυ σφερικύ αερόστατυ, τυ πιδαλιοχύμενυ, τυ αεροπλάνυ, τυ πλάνερυ, β) το σχέδιο τον μιχανιμάτον τις κιβέρνισις τυ αεροπλάνυ.

Ι πιονέρι κε μαθιτές πυ δίνυνε νόρμες για το σίμα «ЮАС» πρέπι να μαθένυν καλά κε να ίνε ενεργιτικά μέλι τυ αβιομοντελιστικύ ομίλυ. Νόρμες μπορύνε να δίνυνε πεδιά από 12 ος 16 χρονόν.

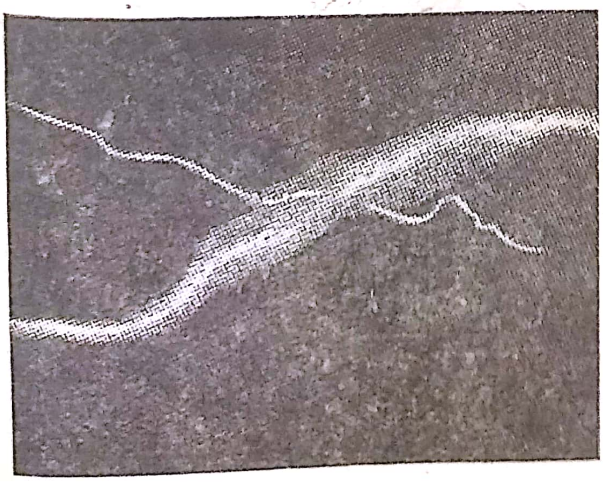
Τα πεδιά πυ δόσανε τις νόρμες έχυνε το δικέομα να πέρνυν μέρος στις σινελέφσις τον ЮАС κε να φορύν τι φόρμα, πυ καθόρισε το Οσοαβιαχίμ για τυς αβιομοντελιστές.

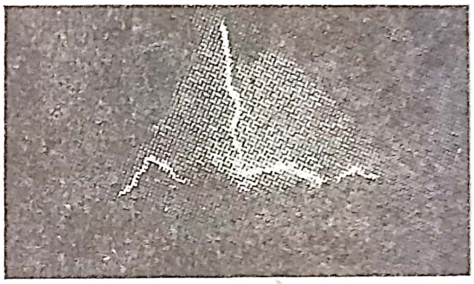
ΤΙ ΙΝΕ ΑΣΤΡΑΠΙ

Ι αςτραπί ίνε μια τεράςτια ιλεχτρικί ςπίθα, πυ κςεπετιέτε απ' τα μαβροςίνεφα ςτι γι, κε μερικές φορές ανάμεςα από διο μαβροςίνεφα. Σιχνά ι ςπίθα αφτί φτάνι ος 10-15 μέτρα ςτο μάκρος κε κάμποςα μέτρα ςτο πλάτος.

Το 1752 ο αμερικανός επιςτίμονας Φρανκλίνος για πρότι φορά απόδικςε, ότι ι αςτραπί ίνε ιλεχτρικί ςπιθα (διλ. ένοςι θετικύ κε αρνιτικύ ιλεχτριζμύ). Ο Φρανκλίνος άφιςε ςε κερό μπόρας ένα χαρταετό, πυ ίχε ςιδερένιο κονταράκι. Ο χαρταετός ίτανε δεμένος με καναβόςπανκο. Ι αςτραπί απ' το βρεμένο κεραβνοφόρο μαβροςίνεφο «γλίςτριςε» ςτι γι κε όταν ο Φρανκλίνος άνκιζε μ' ένα κόματι ςίδερο ςτο ςπάνκο, ανάμεςα ςτο ςπάνκο κε το ςίδερο κςεπιδύςανε μικρές ιλεχτρικές ςπίθες. Τέτια πιράματα έκανε ίςτερα από ένα χρόνο ο ρόςος ακαδιμαικός Ρίχμαν μαζί με το Λομονόςοφ. Τα πιράματα αφτά ίχανε λιπιρό τέλος. Ο κεραβνός ςκότοςε τον Ρίχμαν. Σιχνά ο κεραβνός κάνι μεγάλες καταςτροφές κέι ςπίτια, ςπάνι δέντρα, ςκοτόνι ανθρόπος.

Ο Φρανκλίνος ίτανε ο προτος, πυ πρότινε να φτιάχνυνε τα αλεκςικέραβνα. Ι αςτραπί πέφτι πάντα πάνο ςε αντικίμενα, πυ εκςέχυνε απςιλά. Γι' αφτό ο Φρανκλίνος ςιμβύλεβε να βάλυνε πάνο ςτις ςτέγες ςιδερένια κοντάρια κε να τα ενόνυν με τι γι με ςίρμα. Τότε ι αςτραπί, χτιπόντας ςτο κοντάρι, φέβγι απ' το ςίρμα ςτι γι κε δεν μπορί να καταςτρέπςι το ςπίτι. Σίμερα φτιάχνυνε τα αλεκςικέραβνα πιο ςίνθετα. Όλο το ςπίτι ςα να το περικικλόνυνε με δίχτι από ςίρματα κε κολνάνε ςτις άκρες-τυς ςιδερολαμαρίνες κε τις παραχόνυνε ςτι γι.

Όταν ο Φρανκλίνος πρότινε να φτιάχνυνε αλεκςικέραβνα, ενάντια-τυ επιτεθίκανε ι παπάδες. Λέγανε, ότι ο θεός ςκοτόνι με κεραβνύς τυς αμαρτολύς κε με κανένα αλεκςικέραβνο δεν μπορί κανίς ν' αντιςταθί.

Όταν αςτράφτι ακύετε κε βροντί. Ι βροντί ίνε το τρίκςιμο πυ βγάζι ο κεραβνός, διαςχίζοντας τον αέρα, τιν όρα πυ πέφτι ςτι γι. Το φος τις αςτραπίς τρέχι 100.000 φορές πιο γλίγορα απ' ότι τρέχι ι βροντί. Γι' αφτό πρότα βλέπυμε τιν αςτραπί κ' ίςτερα από κάμποςα δεφτερόλεφτα ακύμε τι βροντί.

Όταν ο κεραβνός πέφτι πάνο ςτον άνθροπο, τις περιςότερες φορές τον ςκοτόνι. Γι' αφτό δεν πρέπι να ςτεκόμαςτε κάτο από θιμονιές ςανύ, ίτε κάτο από απςιλά δέντρα.

Τον άνθροπο, πυ τον χτίπιςε ο κεραβνός, χριάζετε να τον κάνυμε τεχνιτά ν' αναπνέι κε να προςκαλέςυμε αμέςος τον γιατρό. Με κανένα λόγο δεν πρέπι να τον παραχόνυμε ςτο χόμα. Αφτό ίνε βάρβαρο ςινίθιο κε το έχυνε ακόμα ςε μερικά μέρι. Λένε, πος αν τον παραχόςυμε ςτο χόμα, τότε θα φίγι ο ιλεχτριζμός απ' τον άνθροπο ςτι γι. Στιν πραγματικότιτα ςτον άνθροπο δεν απόμινε ιλεχτριζμός, μα αφτός πέραςε ςτι γι μέςον τυ κορμιύ-τυ όταν τον χτίπιςε.

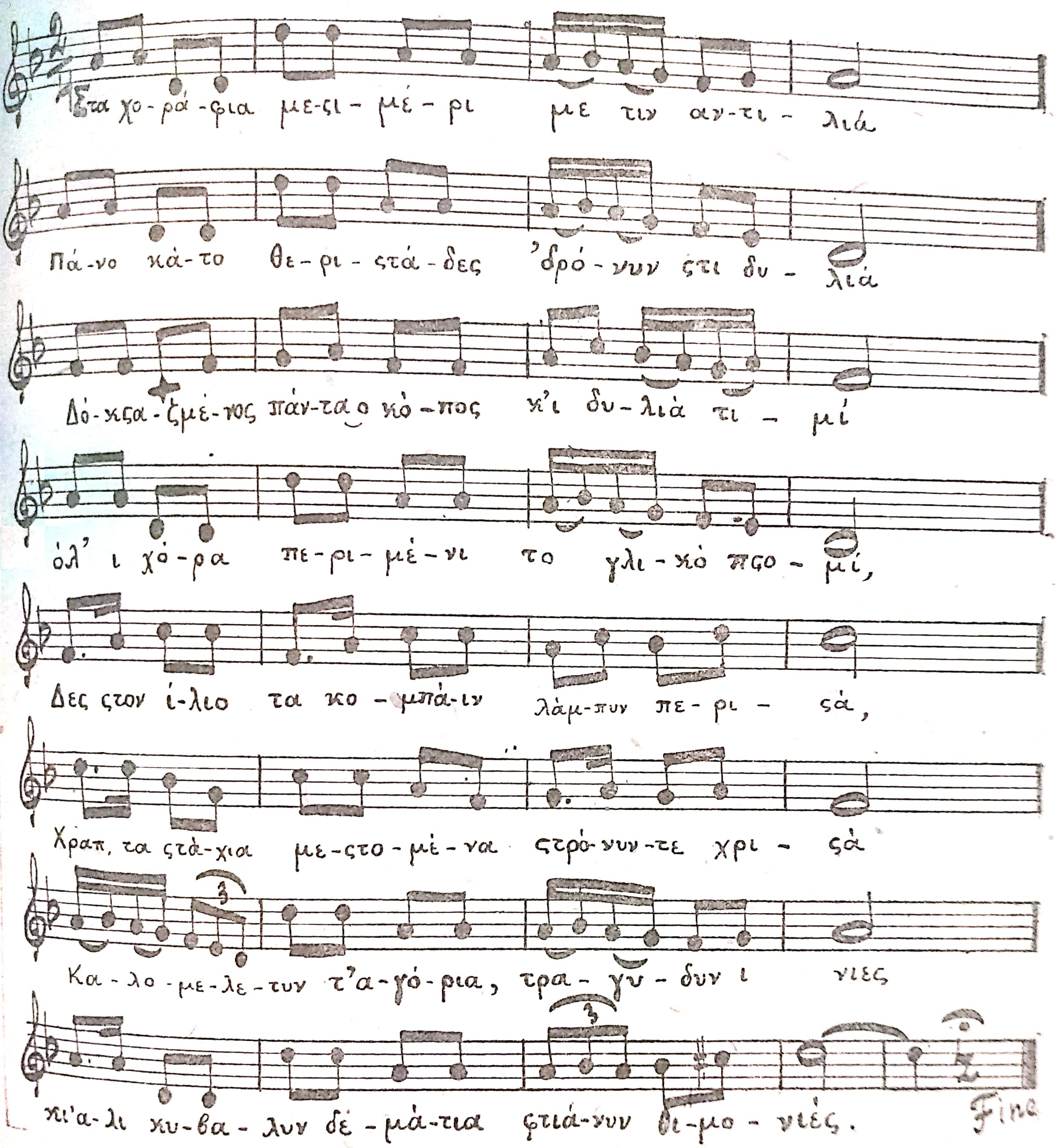
Ι. ΚΡΙΛΟΦ

ΛΙΚΟΣ ΚΕ ΓΑΤΟΣ

Τρεχάλα απ'το δάσος φτάνι ο Λίκος στο χοριό,
Τιν πέτσα να γλιτόσι, το θεριό:
Μεγάλι τυ σκαρόσανε δυλιά—
Τυ πίραν το κατόπι ι κινιγί με τα σκιλιά.
Στιν πρότι, πυ θε νάβρισκε τιν πόρτα θα κριβόταν,
 Μα νά, πυ έτιχε κι' αφτές
 Να ιν' όλες κλιστές.
Σ'ένα όμος τίχο απσιλά ο Γάτος εκαθόταν.
Τον βλέπι ο Λίκος κε παρακαλί,
Βοίθια να τυ δόσι τον καλί:
— «Αχ, Βάσκα, φίλε-μυ, για λέγε-μυ, να ζίσις,
Πιός απ'τυς χορικύς-σας ιν' καλός εδό,
Απ'τυς εχτρύς-μυ να με κρίψι; Μι μ'αφίσις!
Ακύς; Γαβγίζυν τα σκιλιά—έρχυντε κατ'εδό»
 — «Στον Πέτρο τρέχα· ιν' καλός.»
 Ο Γάτος λέι: «Σε κριβ' αφτός».
 «Σοστά, μα τΰχο φάι ένα αρνί».
 — «Ε, τότε τρεχα στο Χρονί».
— «Μα κι' ο Χρονίς θα μυ κρατάι θιμό:
Μια γίδα έχο αρπάκσι κι'απ'αφτόν».
— «Τρέχα λιπόν νά εκί κάτο στυ Παβλάκι»
— «Στυ Πάβλυ; όχι, δεν μπορό
 Στα μάτια να τον δο,
Γιατ' ένα κατσικάκι τυ χροστό!»
 — «Κσινά τα πάμε! Πιθανόν
 Να πας στυ κιρ Χριστάκι;»
— «Αχ, Βάσκα-μυ, τυ έσκισα κι'αφτύ μοσχάρι ένα!»
— «Εσί κυμπάρε, φένετε, δεν άφισες κανένα,
Δυλιές παντύ εσκάροσες!—Στο Λικο ο Γάτος λέι:
— «Κανένας δε σε κρίβι πια κε ύτε καν θα φτέι.
Ε, τόσο δα ι χορικι δεν ίνε κε τρελί,
Νέο μπελά στιν ίδια-τυς να φέρυν κεφαλί.
Εσί εσένα πρέπι να ιβρίζις:
Ότι έσπιρες—εκίνο κε θερίζις».

Μετάφρασι—ΜΙΚΡΥ

Ο ΘΕΡΙΖΜΟΣ

2.

Τόρα στρόσανε να φάνε κάτο απ' τιν ιτιά
Πάνε τ' άλογα να πιύνε πέρα μια σταλιά.
Κι' ο σπυργίτις πεχνιδιάρις, πΰδρε τον χερό,
Χαμιλόνι κ' ένα στάχι πέρνι απ' το σορό.

Εποδός:

Διες στον ίλιο τα χομπάιν κ. τ. λ.

ΠΕΧΝΙΔΙΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ

Μπορίτε να πέζετε όπος στα ριχά έτςι κε στα βαθιά νερά. Στα βαθιά νερά μπορόνε να πέζονε μόνο τα πεδιά, πυ ξέρυνε να κολιμπάνε καλά. Στιν όρα τυ πεχνιδιύ δεν κάνι να βυλιάζι ίτε να κρατάι κάτο απ' το νερό ο ένας τον άλο κε δεν πρέπι να φονάζι στα χορατά για βοίθια.

Τα πεδιά πυ δε θα τα κάνυνε αφτά, αμέςος να τα βγάλετε απ' το πεχνίδι.

1. ΠΕΧΝΙΔΙΑ ΣΕ ΡΙΧΑ ΝΕΡΑ

Το βάθος για τα πεχνίδια αφτά να ίνε ος το ςτίθος-ςας. Ο πάτος τις θάλαςας (ίτε τυ ποταμιύ) να ίνε ίσιος, αμόδικος, δίχος νκρεμύς κε λάκυς.

Ο ΘΑΛΑΣΑΣΟΚΙΝΙΓΟΣ

Απ' τον κινιγό μπορίτε να γιλιτόςετε ίτε φέβγοντας στιν ακρογιαλιά, ίτε να γονατίζετε, ίτε να κάθεστε, διλ. να κρίβεςτε κάτο απ' το νερό. Ο κινιγός μπορί να βρίςκετε ςιμά ς' εκίνον πυ πέζι, μόνο πέντε δεφτερόλεφτα (μετράι: ένα, διο, τρία, τέςερα, πέντε), κ' ίςτερα να τρέχι πίςο από κανένα άλον. Στο πεχνίδι αφτό μπορίτε να τρέχετε, να βυτάτε κ. τ. λ.

ΚΟΛΙΜΒΟΔΡΟΜΙΕΣ

'Ολι μπένυν ςτι ςιρά κε με το κυμάντο τρέχυν στον τόπο, πυ ςιμιόςανε από πριν (25-30 μέτρα). Δεν κάνι να βαςτάι ο ένας τον αλο. Μπορίτε να κινίςτε όπος θέλετε: να βυτάτε, να κολιμπάτε κ. τ. λ.

2. ΠΕΧΝΙΔΙΑ ΣΕ ΒΑΘΙΝΕΡΟ ΤΟΠΟ

Ι ΔΙΟ ΜΠΑΛΕΣ

Πέζυνε διο. 'Αμα δοθί το κυμάντο πετύνε τις μπάλες στο νερό (θα ίνε καλά να έχυνε ι μπάλες λογιό-λογιό χρόματα). 'Ιςτερα, άμα δοθί το δέφτερο κυμάντο, εκίνι πυ πέζυν ρίχνυντε στο νερό κι' ο καθένας κολιμπάι για να πάρι τιν μπάλα τυ αντιπάλυ-τυ. Πέρνι τιν μπάλα κε γιρίζι στιν ακρογιαλιά. Κερδίζι εκίνος, πυ έφτασε πρότος στιν ακρογιαλιά με τιν μπάλα στο χέρι.

ΚΟΛΙΜΠΙ ΜΕ „ΟΠΛΟ"

'Ολα τα πεδιά πυ πέζυν βαςτάνε ραβδιά με ίδιο μάκρος κε βάρος. Αμα δοθί το κυμάντο όλι ρίχνυντε στο νερό κε κολιμπάνε στον τόπο, πυ ςιμιόςανε από πριν (25-30 μέτρα). Τα ραβδιά-τυς τα βαςτύνε πάνο απ' το νερό. Νικιτίς λογαριάζετε εκίνος, πυ έφτασε πρότος στον τόπο, πυ ορίςανε.

ΤΟ ΡΙΜΥΛΚΟ

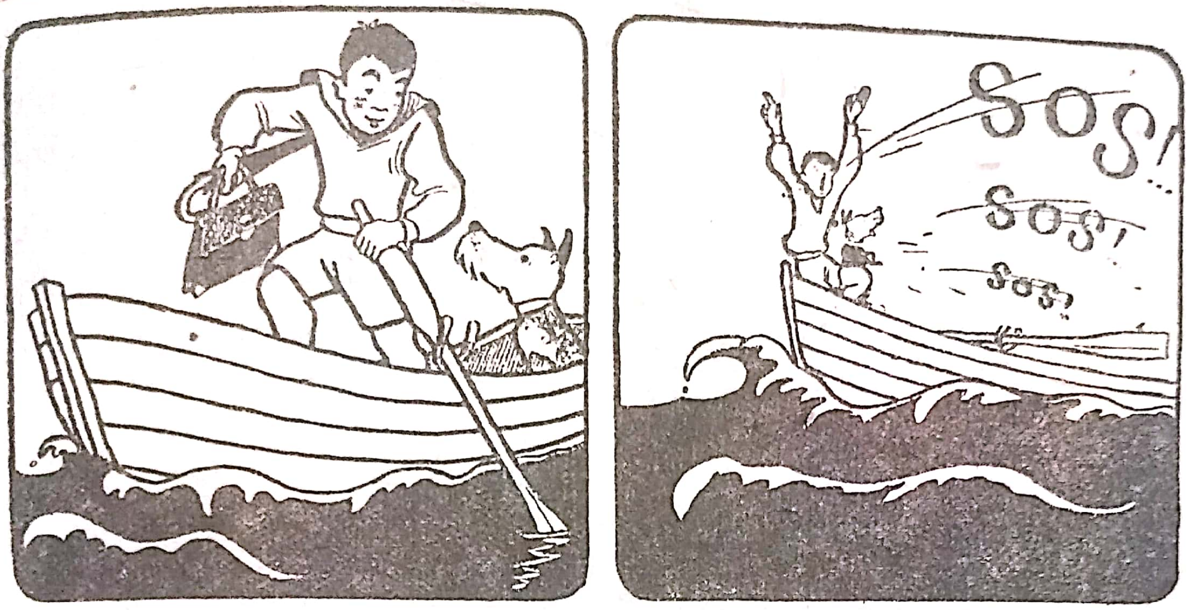
Πέζυνε διο, τρις ίτε κε περιςότερες ομάδες. Στιν κάθε ομάδα βρίςκυντε από πέντε πεδιά. 'Ενας απ' τιν ομάδα πλαγιάζι πάνο στο νερό (ανάςκελα) ακίνιτος κε ι άλι τέςερις πρέπι να τον φέρυνε όςο μπορύνε πιο γλίγορα στον τόπο, πυ ορίςανε από πριν (20-25 μέτρα).

Το πεχνίδι αρχίζι άμα δόςι το κυμάντο ο οργανοτίς τυ πεχνιδιύ.

* * *

Πέζοντας, μιν λιζμονάτε, ότι δεν κάνι να βρίςκεςτε στο νερό παραπάνο από 10-15 λεφτά. 'Οπιος κρίοςε, πρέπι αμέςος να βγι απ' το νερό κε αφύ τρέξι λίγο, να φορέςι.

Ι ΠΕΡΕΠΕΤΙΑ ΤΥ ΑΝΔΡΙΥ ΓΙΟΤΙ ΜΑΣΤΟΡ ΚΕ ΤΥ ΣΚΙΛΙΥ-ΤΥ ΚΑΣΤΟΡ

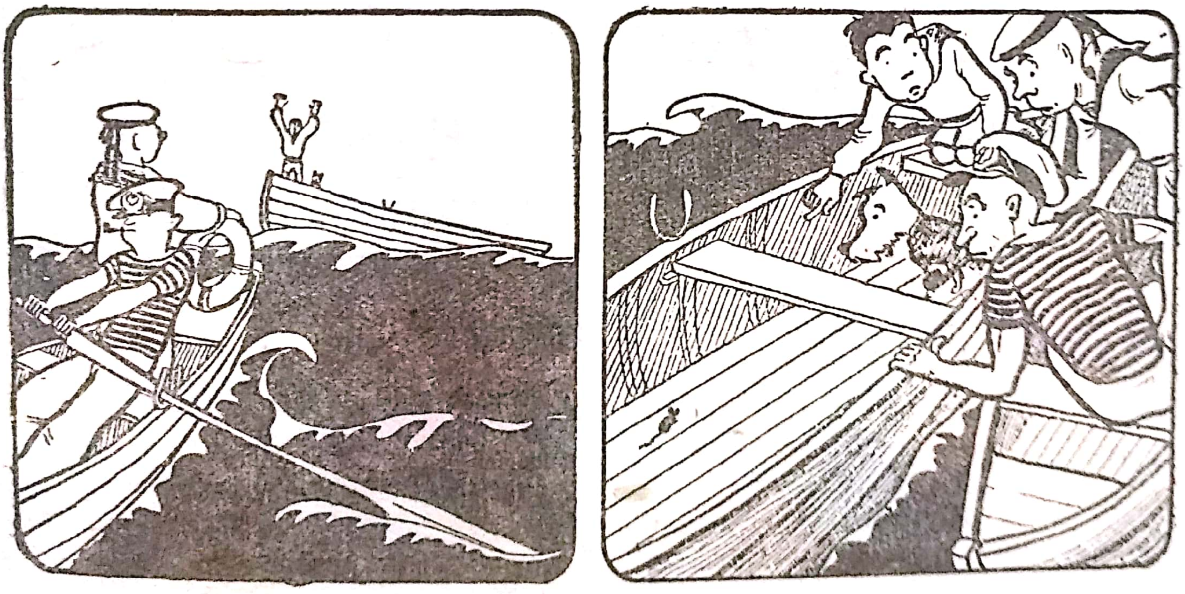

— «'Αιντε, Κάςτορ, ςε ταкςίδι»,
Λέι ο Γιότις ο μικρός.
— «Μι φοβάςε κε ποτές-μυ
Δε φοβίθικα εγό».

Μπένι μέςα ςτι βαρκύλα
Κε τραβάι το κυπί.

Κςάφνυ κράζι: «Υ, μανύλα!»
Κε τρομάζι το ςκιλί.

— «Πίςο, Κάςτορ, κ' ίνε κλέφτες
Στο καίκι-μας πολί,
SOS, βοίθια! SOS, βοίθια!»
Ο ανδρίος-μας καλί.

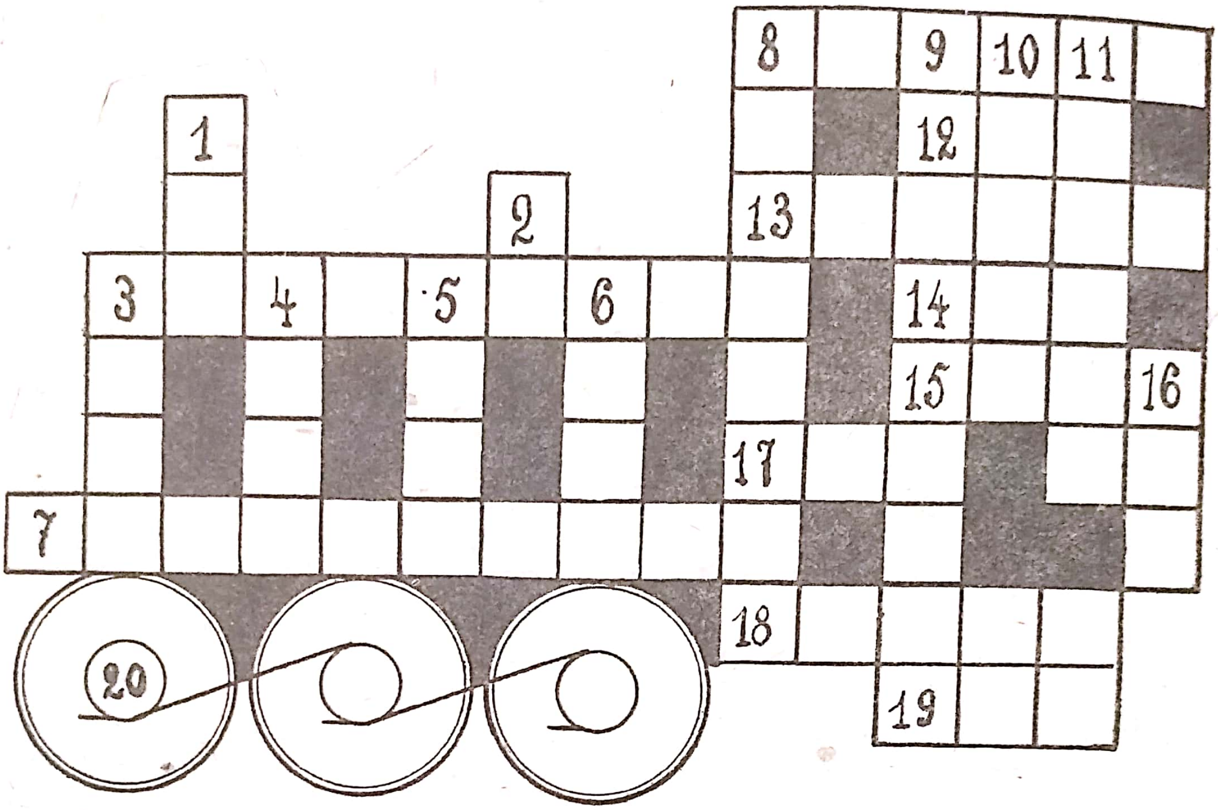
Μες τα κίματα ορμόντας,
Δίο νάφτες γριγορύν,
Για να φτάςυν ςτι βαρκύλα
Γρίγορο κυπί τραβύν.

Νά-τυς, ίρθαν κε τί βλέπυν
Μες' τι βάρκα τα πεδιά,
'Ενα μάβρο ποντικάκι
Τυς κιτάζι κε γελά!

Κίμενο τυ **Α. ΡΙΟΝΙ**

ΚΡΟΣΦΟΡΑ

(ΣΤΑΒΡΟΛΕΚΣΟ)

Στο κάθε κυτάκι πρέπι να βάλετε γράματα έτςι πυ να ςχιματίςετε τις ακόλυθες λέκςις:

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ:

3. Μπυρζυαζικό κρατικό καθίδριμα.
7. Χριάζετε για τιν κίνιςι τον τρένον.
8. Μυςικό όργανο.
12. Μέρος τυ ςόματος τον ζόον.
13. Σκέβος ίτε γεογραφικός όρος.
15. Μέςο φοτιζμύ ςτα προεπαναςτατικά χοριά τις Ροςίας.
14. Τακςινόμιςι ζόον ίτε φιτόν.
17. Όνομα πρόεδρυ μιας Αμερικάνικις ένοςις εφιμερίδον.
18. Ελινικό γινεκίο όνομα.
19. Σίνθιμα κινδίνυ.

ΚΑΘΕΤΑ

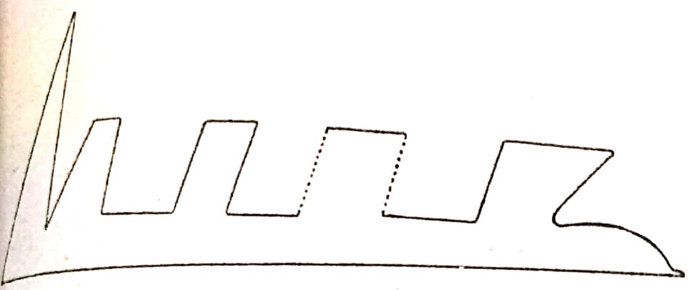
1. Χιμονιάτικο ςπορ.
2. Ιγέτις τον φτοχότερον μαζόν ςτι Γαλική επανάςταςι τυ 1793.
3. Ρίζα ονομαςίας ενός νιςιύ τις Μεςόγιας θάλαςας.
4. Ιγρό.
5. Πράμα πυ ςκοτόνι.
6. Σπιτίςιο ζόο ςτι Νότια Αμερική.
8. Γινέκα μοναςτιριύ.
9. Αρχέος ιςτορικός.
10. Σιρά.
11. Κομάτι έματος.
16. Αποτέλεζμα μάχις.

Στυς κίκλυς τον τροχόν να μπύνε τρία γράματα, πυ να ςχιματίςυνε το επίθετο ενός μεγάλυ εφεβρέτι.

У. 1937 г.
Акт № 59.
Библадн. л.

ΡΕΜΠΥΣ

1

Θα έβρετε το επίθετο ενός ιγέτι-μας αν θα βάλετε στο σχίμα αφτό τρις μικρύς κίκλυς κε μια κάθετι γραμίτσα.

2

Τί γράφι εδό;

ΑΠΑΝΤΙΣΙΣ

ΣΤΙ ΒΙΚΤΟΡΙΝΑ ΤΥ «ΠΙΟΝΕΡΥ» ΑΡ. 6.

1. Το πρότο έργο τυ Μ. Γόρκι ίνε το «Μακάρ Τζυντρά».

2. Ο Έσοπος ζύσε στον έχτο εόνα πριν απ' τι χρονολογία-μας.

3. Ο σιγγραφέας τυ έργυ «Το φος πυ κέι» ίνε ο Βάρναλις.

4. Το κανάλι Βόλγας-Μόσχοβας έχι 11 νεροφράχτες.

5. Τον τιλέγραφο τον εφέβρε ο αμερικανός Σαμυίλ Μόρζε.

6. Ι Μαδρίτι βρίσκετε στι 40° 24' τυ β. π. κε στι 0,3° 41' τυ δ. μ.

7. Το βαθος τυ Βόριυ Παγομένυ οκεανύ στο Βόριο Πόλο ίνε 4290 μέτρα (σίμφονα με τα δεδομένα τυ Πολικύ-μας σταθμύ τις 7/VI-37).

8. Ο Πιθαγόρας ίτανε αρχέος μαθιματικός κε ζύσε στον έχτο εόνα πριν απ' τι χρονολογία-μας.

9. Το πιο αψιλό βυνό στιν ΕΣΣΔ ίνε το Παμίρ με τι βυνοκορφί Στάλιν (7495 μ).

10. Το αεροπλάνο το εφέβραν ι αδερφί Ράιτ.

ΑΠΑΝΤΙΣΙΣ

ΣΤΑ ΚΡΟΣΦΟΡΔ ΤΥ ΠΙΟΝΕΡΥ ΑΡ. 6.

ΚΡΟΣΦΟΡΔ ΑΡ. 1.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ: 1. Φάρος, 2. Καταλονίτιτα, 3. Ρε, 4. Πο, 5. Ρας, 6. Πάολο, 7. Μέρος, 8. Σαλονίκι, 9. Μι.

ΚΑΘΕΤΑ: 1. Φα, 2. Προ, 3. Δον, 4. Σι, 5. Σιπάρι, 6. Άρμα, 7. Μι, 8. Τέλος, 9. Σόσο, 10. Ύλα, 11. Ομ, 12. Νι.

ΚΡΟΣΦΟΡΔ ΑΡ. 2.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ: 1. Μαρμαρινός, 2. Κοστοπράβ, 3. Εριστέας

ΚΑΘΕΤΑ: 4. Ριόνις.

Στο ιμικίκλιο—Καρβονίδις.

ΑΠΑΝΤΙΣΙ

Στο τιλεγράφιμα τυ «Πιονέρυ» Αρ 6:

«ΖΙΤΟ Ο ΣΤΑΛΙΝ!»

ΑΠΑΝΤΙΣΙ

Στο λογογρίφο τυ «Πιονέρυ» Αρ. 6:

«ΑΡΙΣΤΑ»

ЦЕНА 30 коп.
ΤΙΜΙ 30 καπ.

37-1153

ΠΕΔΙΑ!

ΓΡΑΦΙΤΕ ΣΙΝΤΡΟΜΙΤΕΣ ΣΤΟΝ «ΠΙΟΝΕΡΟ»

Ο «ΠΙΟΝΕΡΟΣ» ίνε μινιάτικο ικονογραφιμένο περιοδικό κε βγένι σε δ.ο τιπογραφικά φίλα.

Στο περιοδικό πέρνυνε μέρος ι καλίτερι ρομιί σινγραφίς κε ι πεδικί ανταποκριτές από το Δονμπάς, τιν Κριμέα, το Βόριο Κάφκασο κε τον Αντικάφκασο.

Ι ΣΙΝΤΡΟΜΙ ΣΤΟΝ «ΠΙΟΝΕΡΟ» ΚΟΣΤΙΖΙ:

Για 3 μίνες . . . . 90κ.
-„- 6 -„- . . . . 1ρ. 80κ.
-„- 1 χρόνο . . . . 3ρ. 60κ.

Ι ΣΙΝΤΑΚΣΙ

ДОНЕЦКОЕ ОБЛАСТНОЕ
ГРЕЧЕСКОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО

ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ
ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ

Μαριύπολι, Απάτοβα, 24. Τιλέφονο 3-17.

Ιπέφθινος σιντάχτις: **Κ. ΧΑΝΤΕΛΤΙΣ.**

Подписано к печати 14-VII 1937 г. Уполоблита № 1837. Тираж 2150.

Стат формат 186x264, печат. листов 2, в листе 68.000 знак.
Автор. листов 3 1/4 бумаж. листов 2. Мариуполь, типография
газеты «Колехтивистис». Зак. № 80.